

Dziennik Urzędowy L 327

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51
5 grudnia 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1207/2008 z dnia 28 listopada 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 639/2004 w sprawie zarządzania flotami rybackimi zarejestrowanymi w najbardziej oddalonych regionach Wspólnoty 1
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1208/2008 z dnia 4 grudnia 2008 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 3
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1209/2008 z dnia 4 grudnia 2008 r. zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 945/2008 na rok gospodarczy 2008/2009 ... 5

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/103/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniająca dyrektywę 2006/66/WE w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów w odniesieniu do wprowadzania baterii i akumulatorów do obrotu ⁽¹⁾ 7
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej 9

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2008/903/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie pełnego stosowania przepisów dorobku Schengen w Konfederacji Szwajcarskiej 15

2008/904/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie mianowania członka i dwóch zastępców członków Komitetu Regionów z Niderlandów 18

2008/905/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 27 listopada 2008 r. zmieniająca załącznik 13 do wspólnych instrukcji konsularnych dotyczący wypełniania naklejek wizowych 19

2008/906/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie mianowania dwóch członków i dwóch zastępców członków Komitetu Regionów z Danii 21

Komisja

2008/907/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 3 listopada 2008 r. ustanawiająca gwarancje zdrowotne dotyczące transportu zwierząt z rodziny koniowatych z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 91/496/EWG (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 6296) ⁽¹⁾ 22

2008/908/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 28 listopada 2008 r. upoważniająca niektóre państwa członkowskie do zmiany swoich rocznych programów monitorowania BSE (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 7288) 24

III Akty przyjęte na mocy Traktatu UE

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU VI TRAKTATU UE

- ★ Decyzja ramowa Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej 27

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do dyrektywy Rady 93/92/EWG z dnia 29 października 1993 r. w sprawie instalacji urządzeń oświetleniowych i sygnalizacji świetlnej w jedno- lub trzykołowych pojazdach silnikowych (Dz.U. L 311 z 14.12.1993) (Polskie wydanie specjalne, rozdział 07, tom 02, s. 119) 47

Nota do czytelnika (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1207/2008

z dnia 28 listopada 2008 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 639/2004 w sprawie zarządzania flotami rybackimi zarejestrowanymi w najbardziej oddalonych regionach Wspólnoty

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37 i art. 299 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

zainteresowane stocznie mają ograniczone zdolności produkcyjne, pełne wdrożenie porozumienia politycznego osiągniętego w Radzie w dniu 19 czerwca 2006 r. przed dniem 31 grudnia 2008 r. jest niemożliwe.

(4) Należy zatem przedłużyć do 2011 roku termin ważności odstępstwa określony w art. 2 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 639/2004.

(5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 639/2004,

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 639/2004 w sprawie zarządzania flotami rybackimi zarejestrowanymi w najbardziej oddalonych regionach Wspólnoty ⁽²⁾ zezwala na odstępstwa od art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽³⁾. Artykuł ten ustanawia ogólny system zarządzania wprowadzaniem statków do floty oraz ich wycofywaniem.

(2) Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 639/2004 ustala termin ważności odstępstwa od systemu wprowadzania/wycofywania dla statków rybackich, które otrzymały pomoc publiczną na odnowienie. Termin ten został początkowo ustalony na dzień 31 grudnia 2007 r., a następnie przedłużony do dnia 31 grudnia 2008 r. w następstwie porozumienia politycznego osiągniętego w Radzie w dniu 19 czerwca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego.

(3) Akt Komisji, zezwalający zainteresowanym państwom członkowskim na przyznanie pomocy państwa, został przyjęty później niż przewidywano. Z uwagi na fakt, że

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 639/2004 wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 2 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. bez względu na pkt 3, dla statków rybackich, które otrzymały pomoc publiczną na odnowę, odstępstwo w ust. 1 lit. a) przestaje być stosowane trzy lata po przyznaniu pomocy publicznej na odnowę, a w każdym przypadku nie później niż dnia 31 grudnia 2011 r.”;

2) artykuł 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Sprawozdawczość

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wprowadzania w życie niniejszego rozporządzenia nie później niż w dniu 31 grudnia 2012 r.”.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 21 października 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 102 z 7.4.2004, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 listopada 2008 r.

W imieniu Rady

M. BARNIER

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1208/2008**z dnia 4 grudnia 2008 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 5 grudnia 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MA	67,0
	TR	79,7
	ZZ	73,4
0707 00 05	JO	167,2
	MA	60,3
	TR	89,0
	ZZ	105,5
0709 90 70	JO	230,6
	MA	79,8
	TR	87,5
	ZZ	132,6
0805 10 20	BR	44,6
	MA	68,4
	TR	54,6
	UY	34,6
	ZA	43,6
	ZW	43,5
	ZZ	48,2
0805 20 10	MA	64,3
	TR	65,0
	ZZ	64,7
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	AR	62,9
	HR	49,2
	IL	85,6
	TR	58,9
	ZZ	64,2
0805 50 10	MA	64,0
	TR	57,7
	ZA	79,4
	ZZ	67,0
0808 10 80	CA	89,4
	CL	67,1
	CN	80,0
	MK	34,8
	US	107,7
	ZA	113,0
	ZZ	82,0
0808 20 50	AR	73,4
	CL	48,4
	CN	41,3
	TR	110,3
	US	122,0
	ZZ	79,1

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1209/2008**z dnia 4 grudnia 2008 r.****zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 945/2008 na rok gospodarczy 2008/2009**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w sektorze cukru ⁽²⁾, w szczególności jego art. 36 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kwoty cen reprezentatywnych oraz dodatkowych należności stosowanych przy przywozie cukru białego, cukru

surowego oraz niektórych syropów zostały ustalone na rok gospodarczy 2008/2009 rozporządzeniem Komisji (WE) nr 945/2008 ⁽³⁾. Te ceny i kwoty zostały ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1149/2008 ⁽⁴⁾.

- (2) Zgodnie z zasadami i warunkami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 951/2006 dane, którymi dysponuje obecnie Komisja, stanowią podstawę do korekty wymienionych kwot,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe należności celne mające zastosowanie w ramach przywozu produktów, o których mowa w art. 36 rozporządzenia (WE) nr 951/2006, ustalone na rok gospodarczy 2008/2009 rozporządzeniem (WE) nr 945/2008, zostają zmienione zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 5 grudnia 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 24.

⁽³⁾ Dz.U. L 258 z 26.9.2008, s. 56.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 309 z 20.11.2008, s. 3.

ZAŁĄCZNIK

Zmienione kwoty cen reprezentatywnych i dodatkowych należności celnych przywózowych dla cukru białego, cukru surowego oraz produktów objętych kodem CN 1702 90 95, obowiązujące od dnia 5 grudnia 2008 r.

(EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto produktu	Kwota dodatkowej należności za 100 kg netto produktu
1701 11 10 ⁽¹⁾	23,24	4,68
1701 11 90 ⁽¹⁾	23,24	9,91
1701 12 10 ⁽¹⁾	23,24	4,49
1701 12 90 ⁽¹⁾	23,24	9,48
1701 91 00 ⁽²⁾	25,79	12,35
1701 99 10 ⁽²⁾	25,79	7,82
1701 99 90 ⁽²⁾	25,79	7,82
1702 90 95 ⁽³⁾	0,26	0,39

⁽¹⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt III załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽²⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt II załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽³⁾ Stawka dla zawartości sacharozy wynoszącej 1 %.

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2008/103/WE

z dnia 19 listopada 2008 r.

zmieniająca dyrektywę 2006/66/WE w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów w odniesieniu do wprowadzania baterii i akumulatorów do obrotu

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 ust. 1,

Artykuł 1

Zmiana w dyrektywie 2006/66/WE

uwzględniając wniosek Komisji,

Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy 2006/66/WE otrzymuje brzmienie:

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

„2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby baterie lub akumulatory, które nie spełniają wymagań wynikających z niniejszej dyrektywy, nie były wprowadzane do obrotu po dniu 26 września 2008 r.

po konsultacji z Komitetem Regionów,

Baterie i akumulatory, które nie spełniają wymagań wynikających z niniejszej dyrektywy i które wprowadzane są do obrotu po tej dacie, wycofuje się z obrotu.”.

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

Artykuł 2

Transpozycja

a także mając na uwadze, co następuje:

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 5 stycznia 2009 r.

(1) Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy 2006/66/WE ⁽³⁾ powinien zostać wyjaśniony, aby baterie i akumulatory wprowadzone do obrotu zgodnie z prawem, w jakimkolwiek miejscu we Wspólnocie, przed dniem 26 września 2008 r., które nie spełniają wymagań dyrektywy, mogły pozostać w obrocie we Wspólnocie po tej dacie. Wyjaśnienie to zapewniłoby pewność prawną w odniesieniu do baterii wprowadzanych do obrotu we Wspólnocie oraz sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Wyjaśnienie jest zgodne z zasadą minimalizacji wytwarzania odpadów i przyczyniłoby się do zmniejszenia obciążenia administracyjnego.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

(2) W związku z tym dyrektywa 2006/66/WE powinna zostać odpowiednio zmieniona,

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 9 lipca 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 października 2008 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 266 z 26.9.2006, s. 1.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

*Artykuł 4***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 19 listopada 2008 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

H.-G. PÖTTERING

Przewodniczący

W imieniu Rady

J.-P. JOUYET

Przewodniczący

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2008/104/WE**z dnia 19 listopada 2008 r.****w sprawie pracy tymczasowej**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 137 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽³⁾. Została ona opracowana w szczególności w celu zapewnienia pełnej zgodności z art. 31 karty, który stanowi, że każdy pracownik ma prawo do warunków pracy zapewniających poszanowanie jego zdrowia, bezpieczeństwa i godności oraz do ograniczenia maksymalnego wymiaru czasu pracy, do okresów dziennego i tygodniowego odpoczynku oraz do corocznego płatnego urlopu.
- (2) Wspólnotowa karta socjalnych praw podstawowych pracowników w pkt 7 stanowi między innymi, że utworzenie rynku wewnętrznego musi prowadzić do poprawy warunków życia i pracy pracowników we Wspólnocie Europejskiej; cel ten zostanie osiągnięty dzięki zharmonizowanej poprawie tych warunków, zwłaszcza w odniesieniu do takich form zatrudnienia, jak: praca na czas określony, praca w niepełnym wymiarze, praca tymczasowa i praca sezonowa.

- (3) W dniu 27 września 1995 r. Komisja przeprowadziła konsultacje z partnerami społecznymi na poziomie Wspólnoty zgodnie z art. 138 ust. 2 Traktatu w sprawie kierunku działania do podjęcia na szczeblu wspólnotowym, w odniesieniu do elastycznych godzin pracy i bezpieczeństwa zatrudnienia pracowników.
- (4) W wyniku tych konsultacji Komisja uznała za wskazane podjęcie działania na szczeblu Wspólnoty i w dniu 9 kwietnia 1996 r. ponownie przeprowadziła konsultacje z partnerami społecznymi zgodnie z art. 138 ust. 2 Traktatu na temat treści przygotowywanego wniosku.
- (5) W preambule ramowego porozumienia w sprawie pracy na czas określony, które zostało zawarte w dniu 18 marca 1999 r., jego sygnatariusze wskazali, że zamierzają rozważyć potrzebę zawarcia podobnego porozumienia w odniesieniu do pracy tymczasowej oraz zdecydowali o wyłączeniu pracowników tymczasowych z zakresu stosowania dyrektywy w sprawie pracy na czas określony.
- (6) Organizacje międzybranżowe o charakterze ogólnym, mianowicie Europejska Unia Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE) ⁽⁴⁾, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) i Europejska Konfederacja Związków Zawodowych (ETUC), we wspólnym piśmie z dnia 29 maja 2000 r. poinformowały Komisję, że mają zamiar zastosować procedurę przewidzianą w art. 139 Traktatu. W kolejnym wspólnym piśmie z dnia 28 lutego 2001 r. zwróciły się do Komisji z prośbą o przedłużenie terminu negocjacji o miesiąc. Komisja przychyliła się do tej prośby i przedłużyła ten termin do dnia 15 marca 2001 r.
- (7) W dniu 21 maja 2001 r. partnerzy społeczni uznali, że prowadzone przez nich negocjacje w sprawie pracy tymczasowej nie doprowadziły do osiągnięcia porozumienia.
- (8) W marcu 2005 r. Rada Europejska uznała, że zasadnicze znaczenie ma odnowienie strategii lizbońskiej oraz ponowne ukierunkowanie priorytetów na wzrost i zatrudnienie. Rada zatwierdziła zintegrowane wytyczne w sprawie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia na lata 2005–2008, aby propagować między innymi łączenie elastyczności z bezpieczeństwem zatrudnienia oraz zmniejszyć segmentację rynku pracy, z należytym uwzględnieniem roli partnerów społecznych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 14.3.2003, s. 124.⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 21 listopada 2002 r. (Dz.U. C 25 E z 29.1.2004, s. 368), wspólne stanowisko Rady z dnia 15 września 2008 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 22 października 2008 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).⁽³⁾ Dz.U. C 303 z 14.12.2007, s. 1.⁽⁴⁾ W styczniu 2007 roku UNICE zmieniła nazwę na BUSINESSEUROPE.

- (9) Zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie agendy społecznej na okres do 2010 r. – przyjętym z zadowoleniem przez Radę Europejską obradującą w marcu 2005 r., która uważała, że agenda ta przyczynia się do osiągania celów strategii lisbońskiej przez wzmacnianie europejskiego modelu społecznego – Rada Europejska uznała, że nowe formy organizacji pracy oraz większa różnorodność umów zawieranych przez pracowników i przedsiębiorstwa, które w lepszy sposób łączyłyby elastyczność z bezpieczeństwem, przyczyniłyby się do zwiększenia możliwości przystosowawczych. Ponadto Rada Europejska obradująca w grudniu 2007 r. zatwierdziła uzgodnione wspólne zasady modelu *flexicurity*, które stanowią kompromis pomiędzy elastycznością a bezpieczeństwem na rynku pracy oraz pomagają zarówno pracownikom, jak i pracodawcom wykorzystać możliwości stworzone przez globalizację.
- (10) W obrębie Unii Europejskiej występują znaczne różnice w korzystaniu z pracy tymczasowej oraz w sytuacji prawnej, statusie i warunkach pracy pracowników tymczasowych.
- (11) Praca tymczasowa odpowiada nie tylko potrzebom przedsiębiorstw w zakresie elastyczności, lecz także potrzebie godzenia życia zawodowego i prywatnego przez pracowników. Przyczynia się zatem do tworzenia miejsc pracy oraz do udziału większej liczby osób w rynku pracy i ich integracji.
- (12) Niniejsza dyrektywa ustala ramy uregulowań prawnych, które mają chronić pracowników tymczasowych i charakteryzują się brakiem dyskryminacji, przejrzystością i proporcjonalnością, a jednocześnie poszanowaniem różnorodności rynków pracy i stosunków przemysłowych.
- (13) W dyrektywie Rady 91/383/EWG z dnia 25 czerwca 1991 r. uzupełniającej środki mające wspierać poprawę bezpieczeństwa i zdrowia w pracy pracowników pozostających w stosunku pracy na czas określony lub w czasowym stosunku pracy ⁽¹⁾ ustanowiono przepisy dotyczące bezpieczeństwa i zdrowia mające zastosowanie do pracowników tymczasowych.
- (14) Podstawowe warunki pracy i zatrudnienia mające zastosowanie do pracowników tymczasowych powinny odpowiadać co najmniej warunkom, które stosowano by do takich pracowników, gdyby zostali zatrudnieni bezpośrednio przez przedsiębiorstwo użytkownika na tym samym stanowisku.
- (15) Najczęstszą formą stosunku pracy są umowy o pracę na czas nieokreślony. W przypadku pracowników, którzy zawarli z agencją pracy tymczasowej umowę na czas nieokreślony, i w związku ze szczególną ochroną, jaką zapewnia ten rodzaj umowy, należy przewidzieć możliwość stosowania odstępstw od zasad obowiązujących w przedsiębiorstwie użytkownika.
- (16) Aby zachować elastyczność w obliczu różnorodności rynków pracy i stosunków przemysłowych, państwa członkowskie mogą zezwolić partnerom społecznym na określanie warunków pracy i zatrudnienia, pod warunkiem że zapewniony zostanie ogólny poziom ochrony pracowników tymczasowych.
- (17) Ponadto w ściśle określonych okolicznościach państwa członkowskie powinny – na podstawie porozumienia zawartego przez partnerów społecznych na szczeblu krajowym – mieć możliwość wprowadzania ograniczonych odstępstw od zasady równego traktowania, o ile zachowany jest odpowiedni poziom ochrony.
- (18) Zwiększaniu minimalnej ochrony pracowników tymczasowych powinna towarzyszyć weryfikacja ograniczeń i zakazów, które mogły zostać nałożone na pracę tymczasową. Stosowanie ich można uzasadnić tylko ogólnym interesem dotyczącym w szczególności ochrony pracowników, wymogów w zakresie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy oraz konieczności zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku pracy i zapobiegania nadużyciom.
- (19) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez wpływu na autonomię partnerów społecznych oraz na stosunki pomiędzy parterami społecznymi, w tym na prawo do negocjowania i zawierania układów zbiorowych pracy zgodnie z prawem i praktyką w poszczególnych państwach, z poszanowaniem nadrzędnych przepisów wspólnotowych.
- (20) Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące ograniczeń lub zakazów dotyczących pracy tymczasowej nie naruszają przepisów ani praktyk państw członkowskich zakazujących zastępowania pracowników uczestniczących w strajku pracownikami tymczasowymi.
- (21) Państwa członkowskie powinny zapewnić procedury administracyjne lub sądowe, które zabezpieczą prawa pracowników tymczasowych, a także zapewnić skuteczne, odstraszające i proporcjonalne kary za naruszenia obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.
- (22) Niniejszą dyrektywę należy stosować zgodnie z postanowieniami Traktatu dotyczącymi swobody świadczenia usług i swobody zakładania przedsiębiorstw oraz bez uszczerbku dla dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 29.7.1991, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1.

(23) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienia na poziomie wspólnotowym zharmonizowanych ram prawnych chroniących pracowników tymczasowych, nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na skutki działania możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty poprzez wprowadzenie minimalnych wymogów, które będą stosowane w obrębie całej Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres zastosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do pracowników zatrudnionych przez agencję pracy tymczasowej na podstawie umowy o pracę lub związanych z tą agencją stosunkiem pracy, których skierowano do przedsiębiorstw użytkowników w celu wykonywania tymczasowo pracy pod nadzorem i kierownictwem tych przedsiębiorstw.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się do przedsiębiorstw publicznych i prywatnych będących agencjami pracy tymczasowej lub przedsiębiorstwami użytkowników prowadzącymi działalność gospodarczą, bez względu na to, czy ich działalność jest nastawiona na zysk.

3. Po przeprowadzeniu konsultacji z partnerami społecznymi państwa członkowskie mogą postanowić, że niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów o pracę ani stosunków pracy nawiązywanych w ramach określonego publicznego lub wspieranego ze środków publicznych programu szkolenia zawodowego, programu integracji zawodowej lub programu przekwalifikowania zawodowego.

Artykuł 2

Cel

Celem niniejszej dyrektywy jest zapewnienie ochrony pracownikom tymczasowym oraz poprawa jakości pracy tymczasowej poprzez zagwarantowanie, że zasadę równego traktowania, o której mowa w art. 5, stosuje się do pracowników zatrudnianych przez agencje pracy tymczasowej oraz poprzez uznanie agencji pracy tymczasowej za pracodawcę; jednocześnie należy mieć na uwadze konieczność utworzenia właściwych uregulowań prawnych w zakresie korzystania z pracy tymczasowej, co powinno skutecznie przyczynić się do tworzenia miejsc pracy i rozwoju elastycznych form zatrudnienia.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „pracownik” oznacza każdą osobę, która w danym państwie członkowskim jest chroniona jako pracownik przez prawo pracy obowiązujące w tym państwie;
- b) „agencja pracy tymczasowej” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która zgodnie z prawem krajowym zawiera umowy o pracę lub nawiązuje stosunek pracy z pracownikami tymczasowymi w celu skierowania ich do przedsiębiorstw użytkowników, aby tam wykonywali tymczasowo pracę pod nadzorem i kierownictwem tych przedsiębiorstw;
- c) „pracownik tymczasowy” oznacza pracownika zatrudnionego przez agencję pracy tymczasowej na podstawie umowy o pracę lub związanego z tą agencją stosunkiem pracy w celu skierowania go do wykonywania tymczasowo pracy pod nadzorem i kierownictwem przedsiębiorstwa użytkownika;
- d) „przedsiębiorstwo użytkownik” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, na rzecz której i pod której nadzorem i kierownictwem pracownik tymczasowy tymczasowo wykonuje pracę;
- e) „okres skierowania” oznacza okres, na który pracownik tymczasowy zostaje skierowany do przedsiębiorstwa użytkownika w celu wykonywania tymczasowo pracy pod nadzorem i kierownictwem tego przedsiębiorstwa;
- f) „podstawowe warunki pracy i zatrudnienia” oznaczają warunki pracy i zatrudnienia ustanowione przez przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, układy zbiorowe pracy lub inne wiążące przepisy ogólne obowiązujące w przedsiębiorstwie użytkownika, dotyczące:
 - (i) norm czasu pracy, godzin nadliczbowych, przerw, okresów odpoczynku, pracy w porze nocnej, urlopu oraz świąt;
 - (ii) wynagrodzenia.

2. Niniejsza dyrektywa nie narusza ustawodawstwa krajowego w odniesieniu do definicji wynagrodzenia, umowy o pracę, stosunku pracy ani pracownika.

Państwa członkowskie nie wyłączają z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy pracowników, umów o pracę ani stosunków pracy wyłącznie ze względu na to, że dany przypadek dotyczy pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, pracowników zatrudnionych na podstawie umowy na czas określony lub osób zatrudnionych na podstawie umowy z agencją pracy tymczasowej lub pozostających z taką agencją w stosunku pracy.

Artykuł 4

Przegląd ograniczeń lub zakazów

1. Zakazy lub ograniczenia dotyczące korzystania z pracy tymczasowej uzasadnione są tylko ze względu na interes ogólny związany w szczególności z ochroną pracowników tymczasowych, wymogami zdrowia i bezpieczeństwa w pracy lub potrzebą zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku pracy i zapobiegania nadużyciom.
2. W terminie do dnia 5 grudnia 2011 r. państwa członkowskie, po konsultacji z partnerami społecznymi zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, układami zbiorowymi pracy i praktykami, przeprowadzają przegląd wszelkich ograniczeń lub zakazów dotyczących korzystania z pracy tymczasowej, mający na celu zweryfikowanie, czy są one uzasadnione ze względów wymienionych w ust. 1.
3. Jeśli takie ograniczenia lub zakazy ustanowione są przez układy zbiorowe pracy, przegląd, o którym mowa w ust. 2, może być przeprowadzony przez partnerów społecznych, którzy negocjowali dany układ.
4. Ustępy 1, 2 i 3 nie naruszają krajowych wymogów w zakresie rejestracji, licencjonowania, certyfikacji, gwarancji finansowych ani monitorowania działania agencji pracy tymczasowej.
5. Państwa członkowskie informują Komisję o wynikach przeglądu, o którym mowa w ust. 2 i 3, do dnia 5 grudnia 2011 r.

ROZDZIAŁ II

ZATRUDNIENIE I WARUNKI PRACY

Artykuł 5

Zasada równego traktowania

1. Podstawowe warunki pracy i zatrudnienia pracowników tymczasowych w okresie skierowania do pracy w przedsiębiorstwie użytkownika odpowiadają co najmniej warunkom, jakie miałyby zastosowanie, gdyby zostali oni bezpośrednio zatrudnieni przez to przedsiębiorstwo na tym samym stanowisku.

Do celów stosowania pierwszego akapitu, obowiązujące w przedsiębiorstwie użytkownika przepisy dotyczące:

- a) ochrony kobiet w ciąży i matek karmiących dziecko piersią oraz ochrony dzieci i młodocianych; oraz
- b) jednakowego traktowania mężczyzn i kobiet oraz dotyczące wszelkich działań na rzecz zwalczania dyskryminacji ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię, światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną;

muszą być z godne z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi, układami zbiorowymi pracy lub innymi przepisami ogólnymi.

2. W odniesieniu do wynagrodzenia państwa członkowskie po konsultacji z partnerami społecznymi mogą przewidzieć wyjątek od zasady ustanowionej w ust. 1, jeśli pracownicy tymczasowi związani z daną agencją pracy tymczasowej stałą umową o pracę otrzymują wynagrodzenie również pomiędzy okresami skierowania.

3. Państwa członkowskie po konsultacji z partnerami społecznymi mogą przyznać im, na odpowiednim szczeblu i na warunkach ustanowionych przez państwa członkowskie, możliwość dalszego stosowania lub zawierania układów zbiorowych pracy, które mogą wprowadzać ustalenia w zakresie warunków pracy i zatrudnienia pracowników tymczasowych różniące się od warunków, o których mowa w ust. 1, z poszanowaniem ogólnej ochrony pracowników tymczasowych.

4. O ile pracownicy tymczasowi objęci są ochroną na odpowiednim poziomie, państwa członkowskie, których prawo nie przewiduje systemu uznawania układów zbiorowych pracy za powszechnie obowiązujące lub w których brak jest przepisów lub praktyk umożliwiających objęcie postanowieniami takich układów wszystkich podobnych do siebie przedsiębiorstw w pewnym sektorze lub na pewnym obszarze geograficznym, mogą – po konsultacji z partnerami społecznymi na szczeblu krajowym oraz na podstawie zawartego przez nich porozumienia – wprowadzić ustalenia dotyczące podstawowych warunków pracy i zatrudnienia, które stanowią odstępstwo od zasady ustanowionej w ust. 1. Ustalenia takie mogą obejmować okres oczekiwania na nabycie prawa do równego traktowania.

Ustalenia, o których mowa w niniejszym ustępie, są zgodne z prawodawstwem wspólnotowym oraz wystarczająco dokładne i dostępne, aby sektory i firmy, których dotyczą, mogły określić i wypełnić swe obowiązki. W szczególności państwa członkowskie określają w zastosowaniu art. 3 ust. 2, czy podstawowe warunki pracy i zatrudnienia, o których mowa w ust. 1, obejmują również pracownicze systemy zabezpieczenia społecznego, w tym świadczenia emerytalno-rentowe, chorobowe lub formy finansowej partycypacji pracowniczej. Ustalenia takie nie naruszają porozumień na szczeblu krajowym, regionalnym, lokalnym lub sektorowym, które są co najmniej równie korzystne dla pracowników.

5. Państwa członkowskie zgodnie ze swoimi przepisami lub praktyką podejmują odpowiednie środki w celu zapobiegania niewłaściwemu stosowaniu niniejszego artykułu, a w szczególności stosowaniu kolejnych skierowań w celu obchodzenia przepisów niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie informują Komisję o takich środkach.

Artykuł 6

Dostęp do zatrudnienia, pomieszczeń pracowniczych i kształcenia zawodowego

1. Pracowników tymczasowych informuje się o wszelkich wolnych stanowiskach w przedsiębiorstwie użytkownika, by stworzyć im takie same możliwości znalezienia stałego zatrudnienia, jakie mają inni pracownicy tego przedsiębiorstwa. Informacje takie można przekazywać w formie ogólnego ogłoszenia umieszczonego w odpowiednim miejscu w przedsiębiorstwie, na rzecz którego i pod nadzorem którego wykonują pracę pracownicy tymczasowi.

2. Państwa członkowskie podejmują wszelkie działania niezbędne do tego, by doprowadzić do sytuacji, w której wszelkie klauzule zakazujące nawiązania umowy o pracę lub stosunku pracy pomiędzy przedsiębiorstwem użytkownikiem a pracownikiem tymczasowym po zakończeniu okresu skierowania lub klauzule mające taki skutek będą nieważne lub będą mogły być uznane za nieważne.

Ustęp ten nie narusza przepisów, na mocy których agencje pracy tymczasowej otrzymują rozsądną rekompensatę za usługi świadczone przedsiębiorstwu użytkownikowi w związku z kierowaniem do niego pracowników tymczasowych, ich rekrutacją i szkoleniem.

3. Agencje pracy tymczasowej nie pobierają od pracowników żadnych opłat w zamian za pośrednictwo w rekrutacji w przedsiębiorstwie użytkownika ani za nawiązanie umowy o pracę lub stosunku pracy z przedsiębiorstwem użytkownikiem po zakończeniu okresu skierowania do pracy w tym przedsiębiorstwie.

4. Bez uszczerbku dla przepisów art. 5 ust. 1, pracownicy tymczasowi uzyskują dostęp do udogodnień lub pomieszczeń pracowniczych w tym przedsiębiorstwie użytkownika, w szczególności do stołówki, zorganizowanej opieki nad dziećmi i usług transportowych, na tych samych warunkach co pracownicy zatrudnieni bezpośrednio przez to przedsiębiorstwo, o ile różnica w traktowaniu nie jest uzasadniona przyczynami obiektywnymi.

5. Państwa członkowskie podejmują stosowne środki lub wspierają dialog pomiędzy partnerami społecznymi zgodnie ze swoimi tradycjami i praktykami w celu:

- a) poprawy dostępu pracowników tymczasowych do szkoleń i opieki nad dziećmi w agencjach pracy tymczasowej, także pomiędzy okresami skierowania, aby zwiększyć ich możliwości rozwoju zawodowego i szanse znalezienia zatrudnienia;
- b) poprawy dostępu pracowników tymczasowych do szkoleń przeznaczonych dla pracowników przedsiębiorstwa użytkownika.

Artykuł 7

Reprezentacja pracowników tymczasowych

1. Pracowników tymczasowych uwzględnia się, na warunkach określonych przez państwa członkowskie, przy obliczaniu

progu, powyżej którego w agencji pracy tymczasowej należy utworzyć organy reprezentujące pracowników przewidziane na mocy prawa wspólnotowego i krajowego oraz układów zbiorowych pracy.

2. Państwa członkowskie mogą przyjąć przepisy stanowiące, że pracowników tymczasowych uwzględnia się, na warunkach określonych przez państwa członkowskie, przy obliczaniu progu, powyżej którego należy w ramach przedsiębiorstwa użytkownika utworzyć organy reprezentujące pracowników przewidziane na mocy prawa wspólnotowego i krajowego oraz układów zbiorowych pracy; są oni w takich przypadkach uwzględniani w taki sam sposób, jak gdyby byli pracownikami zatrudnionymi na ten sam okres bezpośrednio przez przedsiębiorstwo użytkownika.

3. Te państwa członkowskie, które wybiorą opcję przewidzianą w ust. 2, nie mają obowiązku wykonywania przepisów ust. 1.

Artykuł 8

Informowanie przedstawicieli pracowników

Bez uszczerbku dla krajowych i wspólnotowych przepisów dotyczących informowania i przeprowadzania konsultacji, które są bardziej restrykcyjne lub bardziej szczegółowe, a w szczególności dyrektywy 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiającej ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej⁽¹⁾, przedsiębiorstwo użytkownik musi przekazać odpowiednią informację na temat korzystania z pracy pracowników tymczasowych, gdy przedstawia informację o sytuacji w zatrudnieniu w tym przedsiębiorstwie organom reprezentującym pracowników, utworzonym zgodnie z prawem krajowym lub wspólnotowym.

ROZDZIAŁ III

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 9

Wymogi minimalne

1. Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa państw członkowskich do stosowania lub wprowadzania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, które są korzystniejsze dla pracowników, ani do wspierania zawierania pomiędzy partnerami społecznymi układów zbiorowych pracy, które są bardziej korzystne dla pracowników, lub zezwalania na zawieranie takich układów.

2. Wdrażanie niniejszej dyrektywy w żadnych okolicznościach nie stanowi wystarczających podstaw, by uzasadnić obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników w obszarach objętych zakresem niniejszej dyrektywy. Nie narusza to uprawnień państw członkowskich ani partnerów społecznych do przyjmowania, w związku ze zmianą okoliczności, innych przepisów ustawowych, wykonawczych lub umownych niż te, które obowiązują w momencie przyjmowania niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że każdorazowo spełnione są minimalne wymagania ustanawiane niniejszą dyrektywą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 80 z 23.3.2002, s. 29.

Artykuł 10**Sankcje**

1. Państwa członkowskie przewidują właściwe środki na wypadek niestosowania przepisów niniejszej dyrektywy przez agencje pracy tymczasowej lub przedsiębiorstwa użytkownika. W szczególności zapewniają one istnienie odpowiednich procedur administracyjnych lub sądowych umożliwiających egzekwowanie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszeń przepisów krajowych wdrażających niniejszą dyrektywę i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia stosowania tych sankcji. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach najpóźniej w terminie do dnia 5 grudnia 2011 r. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję bez zbędnej zwłoki o kolejnych zmianach tych przepisów. W szczególności zapewniają pracownikom lub ich przedstawicielom odpowiednie środki do egzekwowania obowiązków przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 11**Wdrożenie**

1. Państwa członkowskie nie później niż do dnia 5 grudnia 2011 r. przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy lub zapewniają, że partnerzy społeczni wprowadzają niezbędne przepisy w drodze porozumienia, przy czym państwa członkowskie muszą dokonać wszelkich niezbędnych ustaleń umożliwiających im stałą realizację celów niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie informują o tym Komisję.

2. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia są określane przez państwa członkowskie.

Artykuł 12**Przegląd dokonywany przez Komisję**

Nie później niż do dnia 5 grudnia 2013 r. Komisja, po konsultacji z państwami członkowskimi oraz partnerami społecznymi na szczeblu wspólnotowym, dokonuje przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy, aby w odpowiednich przypadkach przedłożyć propozycje niezbędnych zmian.

Artykuł 13**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 14**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 19 listopada 2008 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady

J.-P. JOUYET
Przewodniczący

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 27 listopada 2008 r.

w sprawie pełnego stosowania przepisów dorobku Schengen w Konfederacji Szwajcarskiej

(2008/903/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając umowę zawartą przez Unię Europejską, Wspólnotę Europejską i Konfederację Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (zwaną dalej „umową”) ⁽¹⁾, która została podpisana dnia 26 października 2004 r. ⁽²⁾ i weszła w życie dnia 1 marca 2008 r. ⁽³⁾, w szczególności jej art. 15 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 15 ust. 1 umowy stanowi, że przepisy dorobku Schengen mają zastosowanie do Konfederacji Szwajcarskiej wyłącznie na mocy decyzji Rady podjętej w tym celu po sprawdzeniu, czy niezbędne warunki stosowania tego dorobku zostały spełnione.

(2) Po sprawdzeniu, czy niezbędne warunki stosowania przepisów dorobku Schengen dotyczących ochrony danych zostały spełnione przez Konfederację Szwajcarską, Rada, swoją decyzją 2008/421/WE ⁽⁴⁾, wprowadziła w życie w odniesieniu do Konfederacji Szwajcarskiej przepisy dorobku Schengen dotyczące systemu informacyjnego Schengen z dniem 14 sierpnia 2008 r.

(3) Zgodnie z mającymi zastosowanie procedurami oceny Schengen określonymi w decyzji Komitetu Wykonawczego z dnia 16 września 1998 r. ustanawiającej Stały Komitet ds. Oceny i Wprowadzania w Życie Dorobku Schengen (SCH/Com-ex (98) 26 def.) ⁽⁵⁾ Rada sprawdziła, czy niezbędne warunki stosowania dorobku Schengen zostały spełnione w Konfederacji Szwajcarskiej w pozostałych obszarach tego dorobku: granice lądowe, współpraca policyjna, system informacyjny Schengen oraz wizy.

(4) W dniu 27 listopada 2008 r. Rada stwierdziła, że warunki dotyczące każdego z wyżej wymienionych obszarów zostały spełnione przez Konfederację Szwajcarską.

(5) W odniesieniu do oceny i wprowadzenia w życie dorobku Schengen na granicach powietrznych, w późniejszym terminie należy przeprowadzić kolejne wizytacje.

(6) Możliwe jest zatem określenie terminów pełnego stosowania dorobku Schengen, to jest terminów zniesienia kontroli osób na granicach wewnętrznych z Konfederacją Szwajcarską. Gdyby te kolejne wizytacje na granicach powietrznych nie wypadły pomyślnie, należy ponownie rozpatrzyć ustalone terminy stosowania dorobku Schengen dotyczącego zniesienia kontroli osób na granicach powietrznych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽²⁾ Decyzje Rady 2004/849/WE (Dz.U. L 368 z 15.12.2004, s. 26) i 2004/860/WE (Dz.U. L 370 z 17.12.2004, s. 78).

⁽³⁾ Decyzje Rady 2008/146/WE (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1) i 2008/149/WSiSW (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 50).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 149 z 7.6.2008, s. 74.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 138.

(7) Począwszy od najwcześniejszego z tych terminów, powinny zostać zniesione ograniczenia dotyczące stosowania systemu informacyjnego Schengen określone w decyzji 2008/421/WE.

(8) Zgodnie z art. 15 ust. 4 umowy i art. 14 ust. 1 Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej kryteriów i mechanizmów określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego w państwie członkowskim lub w Szwajcarii ⁽¹⁾, ta druga umowa powinna być wprowadzona w życie od dnia 12 grudnia 2008 r.

(9) Umowa między Konfederacją Szwajcarską a Królestwem Danii dotycząca wzajemnych praw i obowiązków Danii i Konfederacji Szwajcarskiej w odniesieniu do przepisów dorobku Schengen wchodzących w zakres tytułu IV Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską stanowi, że w odniesieniu do wprowadzania w życie, stosowania i rozwoju dorobku Schengen zaczyna ona obowiązywać w tym samym dniu, w którym zaczyna obowiązywać wspomniana umowa.

(10) Zgodnie z art. 15 ust. 1 akapit drugi umowy oraz w wyniku częściowego stosowania dorobku Schengen przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, o czym mowa w decyzji Rady 2004/926/WE z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie wprowadzenia w życie części dorobku Schengen przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ⁽²⁾, a w szczególności art. 1 akapit pierwszy tej decyzji, jedynie część przepisów dorobku Schengen mająca zastosowanie do Konfederacji Szwajcarskiej w jej stosunkach z państwami członkowskimi stosującymi w pełni dorobek Schengen powinna mieć zastosowanie w stosunkach Konfederacji Szwajcarskiej ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

(11) Zgodnie z art. 15 ust. 1 akapit trzeci umowy oraz w wyniku częściowego stosowania dorobku Schengen przez Cypr oraz Bułgarię i Rumunię, przewidzianego odpowiednio w art. 3 ust. 2 aktu przystąpienia z 2003 r. i w art. 4 ust. 2 aktu przystąpienia z 2005 r., jedynie ta część przepisów dorobku Schengen, która obowiązuje w tych państwach członkowskich, powinna mieć także zastosowanie w stosunkach Konfederacji Szwajcarskiej z tymi państwami członkowskimi.

(12) Umowa między Konfederacją Szwajcarską, Republiką Islandii i Królestwem Norwegii dotycząca wprowadzania w życie, stosowania i rozwoju dorobku Schengen i dotycząca kryteriów i metod ustalania państwa odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego w Szwajcarii, Islandii lub Norwegii stanowi, że w zakresie wprowadzania w życie, stosowania i rozwoju dorobku Schengen zaczyna ona obowiązywać w tym samym dniu, w którym zaczyna obowiązywać wspomniana umowa.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

1. Wszystkie przepisy, o których mowa w załącznikach A i B do umowy, oraz wszelkie akty stanowiące rozwinięcie tych przepisów mają zastosowanie do Konfederacji Szwajcarskiej w jej stosunkach z Królestwem Belgii, Republiką Czeską, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Estońską, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Republiką Włoską, Republiką Łotewską, Republiką Litewską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Republiką Węgierską, Republiką Malty, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Rzeczpospolitą Polską, Republiką Portugalską, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką, Republiką Finlandii i Królestwem Szwecji od dnia 12 grudnia 2008 r.

W zakresie, w jakim przepisy te regulują zniesienie kontroli osób na granicach wewnętrznych, mają one zastosowanie do granic powietrznych od dnia 29 marca 2009 r. Rada może postanowić o odroczeniu tego terminu, stanowiąc zwykłą większością głosów członków Rady reprezentujących rządy państw członkowskich, do których mają zastosowanie przepisy dorobku Schengen regulujące zniesienie kontroli osób na granicach wewnętrznych. W takim przypadku Rada ustala nowy termin, stanowiąc na zasadzie jednomyślności tych członków.

Wszystkie ograniczenia dotyczące stosowania systemu informacyjnego Schengen przez zainteresowane państwa członkowskie zostają zniesione od dnia 8 grudnia 2008 r.

2. Przepisy dorobku Schengen wprowadzone w życie przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na podstawie art. 1 decyzji Rady 2004/926/WE oraz wszelkie akty stanowiące rozwinięcie tych przepisów mają zastosowanie do Konfederacji Szwajcarskiej w jej stosunkach ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej od dnia 12 grudnia 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. L 395 z 31.12.2004, s. 70.

3. Przepisy dorobku Schengen mające zastosowanie do Cypru, z jednej strony, oraz do Bułgarii i Rumunii, z drugiej strony, na podstawie odpowiednio art. 3 ust. 1 Aktu Przystąpienia z 2003 r. i art. 4 ust. 1 aktu przystąpienia z 2005 r. oraz wszelkie akty stanowiące rozwinięcie tych przepisów mają zastosowanie do Konfederacji Szwajcarskiej w jej stosunkach z Cyprzem, Bułgarią i Rumunią od dnia 12 grudnia 2008 r.

Artykuł 2

W drodze odstępstwa od załącznika II rozporządzenia Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniającego państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu⁽¹⁾, Szwajcaria jest upoważniona do utrzymania zwolnienia z obowiązku wizowego w odniesieniu do Antigui i Barbudy, Bahamów, Barbadosu

oraz Saint Kitts i Nevis od dnia 12 grudnia 2008 r. do wejścia w życie umów o zniesieniu wiz między Wspólnotą Europejską a każdym z tych państw.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2008 r.

W imieniu Rady
M. ALLIOT-MARIE
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 81 z 21.3.2001, s. 1.

DECYZJA RADY
z dnia 27 listopada 2008 r.
w sprawie mianowania członka i dwóch zastępców członków Komitetu Regionów z Niderlandów
(2008/904/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 263,

Na okres pozostający do końca kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2010 r., do Komitetu Regionów zostają niniejszym mianowane następujące osoby:

uwzględniając wniosek rządu Niderlandów,

a) na stanowisko członka:

— pan Bas VERKERK, Burgemeester van Delft (zmiana mandatu);

oraz

a także mając na uwadze, co następuje:

b) na stanowiska zastępców członków:

— pan Job COHEN, Burgemeester van Amsterdam,

— pan Hans KOK, Burgemeester van Hof van Twente.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

(1) W dniu 24 stycznia 2006 r. Rada przyjęła decyzję 2006/116/WE w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2006 r. do dnia 25 stycznia 2010 r. ⁽¹⁾.

(2) W związku z rezygnacją pana Nica SCHOOFA zwolniło się stanowisko członka Komitetu Regionów. W związku z rezygnacją pana Lodewijka ASSCHERA zwolniło się jedno stanowisko zastępcy członka. W związku z mianowaniem, na mocy niniejszej decyzji, pana Basa VERKERKA na stanowisko członka Komitetu Regionów zwalnia się kolejne stanowisko zastępcy członka,

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2008 r.

W imieniu Rady
L. CHATEL
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 25.2.2006, s. 75.

DECYZJA RADY
z dnia 27 listopada 2008 r.
zmieniająca załącznik 13 do wspólnych instrukcji konsularnych dotyczący wypełniania naklejek
wizowych
(2008/905/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 789/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. zastrzegające dla Rady uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do niektórych szczegółowych przepisów i procedur praktycznych rozpatrywania wniosków wizowych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 1 ust. 1,

uwzględniając inicjatywę Francji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należy zaktualizować wspólne instrukcje konsularne, aby uwzględnić pełne stosowanie w Konfederacji Szwajcarskiej przepisów dorobku prawnego Schengen na podstawie decyzji Rady 2008/903/WE⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i w związku z tym nie jest nim związana ani mu nie podlega. Ponieważ niniejsza decyzja opiera się na prawnym dorobku Schengen zgodnie z postanowieniami części trzeciej tytułu IV Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania — zgodnie z art. 5 wspomnianego protokołu — podejmie w okresie sześciu miesięcy od przyjęcia niniejszej decyzji przez Radę decyzję o ewentualnym wdrożeniu jej do własnego prawa krajowego.
- (3) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie tych przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania tej umowy⁽³⁾.

- (4) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów prawnego dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen⁽⁴⁾. Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w jej przyjęciu, nie jest nią związane ani jej nie stosuje.
- (5) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Irlandia nie uczestniczy, zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen⁽⁵⁾. Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (6) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen — w rozumieniu umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽⁶⁾ — które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE⁽⁷⁾.
- (7) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie tych przepisów dorobku Schengen — w rozumieniu Protokołu podpisanego między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską a Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽⁸⁾ — które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/261/WE⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 116 z 26.4.2001, s. 2.

⁽²⁾ Zob. s. 15 niniejszego Dziennika Urzędowego.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1.

⁽⁸⁾ Dokument Rady 16462/06, dostępny na <http://register.consilium.europa.eu>

⁽⁹⁾ Dz.U. L 83 z 26.3.2008, s. 3.

- (8) W odniesieniu do Cypru niniejsza decyzja stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związany w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu Przystąpienia z 2003 roku.
- (9) Niniejsza decyzja stanowi akt oparty na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związany w rozumieniu art. 4 ust. 2 Aktu Przystąpienia z 2005 roku,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Do wykazu kodów państw znajdujących się w przykładach 11 i 14 w załączniku 13 do wspólnych instrukcji konsularnych dodaje się następujący kod:

„Konfederacja Szwajcarska: CH”.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od daty określonej w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy decyzji Rady 2008/903/WE w sprawie pełnego stosowania przepisów dorobku Schengen w Konfederacji Szwajcarskiej ⁽¹⁾.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2008 r.

W imieniu Rady
M. ALLIOT-MARIE
Przewodniczący

⁽¹⁾ Zob. s. 15 niniejszego Dziennika Urzędowego.

DECYZJA RADY
z dnia 27 listopada 2008 r.
w sprawie mianowania dwóch członków i dwóch zastępców członków Komitetu Regionów
z Danii
(2008/906/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

a) na stanowiska członków:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 263,

pani Helene LUND, Byrådsmedlem, Furesø Kommune
(zmiana mandatu),

uwzględniając propozycję rządu Danii,

pani Mona HEIBERG, 1. Næstformand for Borgerrepræsentationen, Københavns Kommune (zmiana mandatu);

mając na uwadze, co następuje:

b) na stanowiska zastępców członków:

(1) W dniu 24 stycznia 2006 r. Rada przyjęła decyzję 2006/116/WE w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2006 r. do dnia 25 stycznia 2010 r. ⁽¹⁾.

pan Jens Christian GJESING, 1. Viceborgmester, Haderslev Kommune (zmiana mandatu),

(2) W związku z wygaśnięciem mandatów pani Mony HEIBERG i pani Helene LUND zwolniły się dwa stanowiska członka Komitetu Regionów. W związku z wygaśnięciem mandatów pana Jensa Christiana GJESINGA i pani Tove LARSEN zwolniły się dwa stanowiska zastępców członków,

pani Tove LARSEN, Borgmester, Aabenraa Kommune (zmiana mandatu).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2008 r.

Artykuł 1

Na okres pozostający do końca kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2010 r., do Komitetu Regionów zostają niniejszym mianowane następujące osoby:

W imieniu Rady

L. CHATEL

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 25.2.2006, s. 75.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 3 listopada 2008 r.

ustanawiająca gwarancje zdrowotne dotyczące transportu zwierząt z rodziny koniowatych z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 91/496/EWG

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 6296)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/907/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniającą dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 1 lit. c),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Komisji 94/467/WE z dnia 13 lipca 1994 r. ustanawiająca gwarancje zdrowotne dotyczące transportu zwierząt z rodziny koniowatych z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy 91/496/EWG ⁽²⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽³⁾. Dla zapewnienia jasności i zrozumiałości powinna zostać ujednolicona.
- (2) Zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy 91/496/EWG konieczne jest ustanowienie gwarancji zdrowotnych dotyczących transportu zwierząt z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego. Natrafiono na pewne problemy związane z przemieszczeniem zwierząt z rodziny koniowatych z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego.
- (3) Decyzja Komisji 92/260/EWG ⁽⁴⁾ ustanowiła warunki zdrowotne dla zwierząt i świadectwa weterynaryjne wymagane dla odprawy czasowej zarejestrowanych koni. Warunki te zapewniają wszelkie niezbędne gwarancje dotyczące wspólnotowego stanu zdrowia. Do

gwarancji zdrowotnych obowiązujących przy przemieszczaniu zwierząt z rodziny koniowatych z jednego państwa trzeciego do innego należy dokonać odniesienia do warunków zdrowotnych ustanowionych w decyzji 92/260/EWG. Decyzja ta wymaga między innymi określonego przebywania w kraju wysyłki. Przebywanie w państwie członkowskim albo w niektórych wymienionych państwach trzecich może być brane pod uwagę przy obliczaniu przedmiotowego okresu, pod warunkiem iż spełnione są co najmniej te same wymagania zdrowotne.

- (4) Środki określone w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Zwierzęta z rodziny koniowatych przewożone z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego muszą pochodzić z państwa trzeciego wymienionego w załączniku I do decyzji 92/260/EWG.
2. Zwierzęta z rodziny koniowatych określone w ust. 1 muszą posiadać świadectwo zatytułowane „Świadectwo tranzytowe dla transportu zwierząt z rodziny koniowatych z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego”. Świadectwo to musi zawierać sekcje I, II i III świadectwa zdrowia, z wyjątkiem lit. e) ppkt (v), właściwego dla państwa trzeciego pochodzenia wymienionego w załączniku II do decyzji 92/260/EWG. Ponadto musi składać się z następujących sekcji:

„IV. Zwierzęta z rodziny koniowatych pochodzące z:
(państwo)

i przewożone do:
(państwo)

V. Pieczęć i podpis urzędowego lekarza weterynarii:

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56.

⁽²⁾ Dz.U. L 190 z 26.7.1994, s. 28.

⁽³⁾ Zob. załącznik I.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 130 z 15.5.1992, s. 67.

3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 2 i wyłącznie w przypadku zarejestrowanych zwierząt z rodziny koniowatych wykaz państw w świadectwach A, B, C, D oraz E, sekcja III lit. d) tiret trzecie w załączniku II do decyzji 92/260/EWG zastępuje się wykazem państw trzecich z grup A–E załącznika I do tej decyzji.

Artykuł 2

Decyzja 94/467/WE zostaje uchylona.

Odesłania do uchylonej decyzji odczytuje się jako odesłania do niniejszej decyzji, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 listopada 2008 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

UCHYLONA DECYZJA I WYKAZ JEJ KOLEJNYCH ZMIAN

Decyzja Komisji 94/467/WE
(Dz.U. L 190 z 26.7.1994, s. 28).

Decyzja Komisji 96/81/WE
(Dz.U. L 19 z 25.1.1996, s. 53).

Tylko artykuł 4

Decyzja Komisji 2001/662/WE
(Dz.U. L 232 z 30.8.2001, s. 28).

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Decyzja 94/467/WE	Niniejsza decyzja
Artykuł 1	Artykuł 1
—	Artykuł 2
Artykuł 2	Artykuł 3
—	Załącznik I
—	Załącznik II

DECYZJA KOMISJI

z dnia 28 listopada 2008 r.

upoważniająca niektóre państwa członkowskie do zmiany swoich rocznych programów monitorowania BSE

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 7288)

(Jedynie teksty w językach hiszpańskim, duńskim, niemieckim, greckim, angielskim, francuskim, włoskim, niderlandzkim, portugalskim, fińskim i szwedzkim są autentyczne)

(2008/908/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 6 ust. 1b akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 ustanowiono przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (TSE) u zwierząt. Rozporządzenie to stanowi, że każde państwo członkowskie przeprowadza co roku program monitorowania TSE oparty na aktywnym i biernym nadzorze zgodnie z załącznikiem III do tego rozporządzenia.
- (2) Artykuł 6 ust. 1b rozporządzenia (WE) nr 999/2001 stanowi, że państwo członkowskie, które jest w stanie wykazać poprawę sytuacji epidemiologicznej na swoim terytorium, w oparciu o określone kryteria, które są ustalane zgodnie z procedurą, o której mowa w tym artykule, może przedłożyć wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania.
- (3) Punkt 7 części I rozdziału A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 określa informacje, jakie należy przedłożyć Komisji, oraz kryteria epidemiologiczne, jakie musi spełnić państwo członkowskie, które chce zmienić swój roczny program monitorowania.
- (4) Dnia 17 lipca 2008 r. Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności wydał dwie opinie naukowe w sprawie zmiany systemu monitorowania BSE w niektórych państwach członkowskich. Opinie te zawierają ocenę poziomu dodatkowego zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt w następstwie zastosowania zmienionego systemu monitorowania BSE w 15 państwach członkowskich Wspólnoty przed dniem 1 maja 2004 r. i kończą

się stwierdzeniem, że w przypadku podniesienia wieku bydła objętego programem monitorowania BSE z 24 do 48 miesięcy niewykryty pozostanie mniej niż jeden przypadek BSE rocznie w tych państwach członkowskich.

- (5) Dnia 17 lipca 2008 r. Włochy przedłożyły Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (6) Dnia 7 sierpnia 2008 r. Irlandia przedłożyła Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (7) Dnia 13 sierpnia 2008 r. Austria przedłożyła Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (8) Dnia 13 sierpnia 2008 r. Dania przedłożyła Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (9) Dnia 15 sierpnia 2008 r. Zjednoczone Królestwo przedłożyło Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (10) Dnia 20 sierpnia 2008 r. Luksemburg przedłożył Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (11) Dnia 28 sierpnia 2008 r. Niemcy przedłożyły Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (12) Dnia 28 sierpnia 2008 r. Niderlandy przedłożyły Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (13) Dnia 29 sierpnia 2008 r. Finlandia przedłożyła Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (14) Dnia 29 sierpnia 2008 r. Szwecja przedłożyła Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1.

- (15) Dnia 4 września 2008 r. Portugalia przedłożyła Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (16) Dnia 8 września 2008 r. Francja przedłożyła Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (17) Dnia 9 września 2008 r. Hiszpania przedłożyła Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (18) Dnia 11 września 2008 r. Belgia przedłożyła Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (19) Dnia 17 września 2008 r. Grecja przedłożyła Komisji wniosek o zmianę swojego rocznego programu monitorowania BSE.
- (20) Dnia 18 września 2008 r. wnioski przedłożone przez te 15 państw członkowskich zostały ocenione przez grupę roboczą *ad hoc* z udziałem ekspertów, która stwierdziła, że analizy ryzyka przedstawione przez te państwa członkowskie na poparcie ich wniosków są odpowiednie i zapewniają ochronę zdrowia ludzi i zwierząt. Wszystkie wymagania ustanowione w art. 6 ust. 1b akapit trzeci oraz wszystkie kryteria epidemiologiczne ustanowione w pkt 7 części I rozdziału A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, które państwa członkowskie muszą spełnić, aby wykazać poprawę swojej sytuacji epidemiologicznej, zostały skontrolowane i uznane za spełnione.
- (21) Należy zatem upoważnić te 15 państw członkowskich, których wnioski zostały ocenione pozytywnie, do zmiany ich rocznych programów monitorowania oraz zachować 48 miesięcy jako nowy limit wiekowy dla badań na obecność BSE w tych państwach członkowskich.
- (22) Niektóre państwa członkowskie, które przystąpiły do Wspólnoty z dniem 1 maja 2004 r., ale które zaczęły przestrzegać kryteriów epidemiologicznych jeszcze przed akcesją, również przedłożyły Komisji wnioski o zmianę swoich rocznych programów monitorowania BSE. Oczekuje się, że w celu sprawdzenia przestrzegania kryteriów epidemiologicznych Biuro ds. Żywności i Weterynarii (FVO) oprócz oceny naukowej przeprowadzi inspekcje w tych państwach członkowskich oraz w państwach członkowskich, które przedłożyły wnioski o zmianę swoich programów. Komisja otrzymała wnioski o zmianę od Słowenii i Cypru.

- (23) Ze względów praktycznych data rozpoczęcia stosowania zmienionych rocznych programów monitorowania powinna być zbieżna z rokiem budżetowym Komisji.
- (24) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Od dnia 1 stycznia 2009 r. państwa członkowskie wymienione w załączniku do niniejszej decyzji mogą zmienić swoje roczne programy monitorowania zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 („zmienione roczne programy monitorowania”).

Artykuł 2

Zmienione roczne programy monitorowania mają zastosowanie jedynie do pogłowia bydła w danym państwie członkowskim i obejmują co najmniej bydło w wieku powyżej 48 miesięcy należące do następujących subpopulacji:

- a) zwierzęta, o których mowa w pkt 2.2 części I rozdziału A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001;
- b) zwierzęta, o których mowa w pkt 2.1 części I rozdziału A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001;
- c) zwierzęta, o których mowa w pkt 3.1 części I rozdziału A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Irlandii, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Republiki Portugalskiej, Republiki Finlandii, Królestwa Szwecji oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 listopada 2008 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Wykaz państw członkowskich

- Belgia
 - Dania
 - Niemcy
 - Irlandia
 - Grecja
 - Hiszpania
 - Francja
 - Włochy
 - Luksemburg
 - Niderlandy
 - Austria
 - Portugalia
 - Finlandia
 - Szwecja
 - Zjednoczone Królestwo
-

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU VI TRAKTATU UE

DECYZJA RAMOWA RADY 2008/909/WSiSW

z dnia 27 listopada 2008 r.

o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 ust. 1 lit. a) oraz art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Europejska na posiedzeniu w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. podkreśliła, że zasada wzajemnego uznawania powinna stanowić w obrębie Unii podstawę współpracy sądowej zarówno w sprawach cywilnych, jak i karnych.
- (2) W dniu 29 listopada 2000 r. Rada przyjęła, zgodnie z konkluzjami z posiedzenia w Tampere, program środków mających na celu wprowadzenie w życie zasady wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych⁽¹⁾, w którym to programie wezwała do dokonania oceny potrzeby wprowadzenia nowoczesnych mechanizmów wzajemnego uznawania prawomocnie orzeczonych kar polegających na pozbawieniu wolności (środek 14) oraz w zakresie rozszerzenia stosowania zasady przekazywania osób skazanych w celu objęcia nią osób posiadających miejsce pobytu w państwie członkowskim (środek 16).
- (3) Program haski dotyczący wzmacniania wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej⁽²⁾

wymaga od państw członkowskich sfinalizowania programu środków, w szczególności w dziedzinie wykonania prawomocnie orzeczonych kar pozbawienia wolności.

- (4) Wszystkie państwa członkowskie ratyfikowały Konwencję Rady Europy o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. Na mocy tej konwencji osoby skazane mogą być przekazane w celu odbycia pozostałej części kary wyłącznie do państw, których są obywatelami, oraz tylko wówczas, gdy wyrażą na to zgodę zarówno osoby skazane, jak i dane państwo. Protokół dodatkowy do tej konwencji z dnia 18 grudnia 1997 r., który pod pewnymi warunkami pozwala na przekazanie danej osoby bez jej zgody, nie został ratyfikowany przez wszystkie państwa członkowskie. Żaden z dokumentów nie nakłada zasadniczego obowiązku przejścia osób skazanych w celu wykonania kary lub zastosowania innego środka.
- (5) Prawa proceduralne w postępowaniach karnych stanowią kluczowy element zapewniający wzajemne zaufanie pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie współpracy sądowej. Stosunki między państwami członkowskimi, które cechuje szczególne wzajemne zaufanie do systemów prawnych innych państw członkowskich, umożliwiają uznanie przez państwo wykonujące decyzji podjętych przez organy państwa wydającego. Dlatego też należy przewidzieć dalszy rozwój współpracy określonej w istniejących instrumentach Rady Europy dotyczących wykonywania wyroków w sprawach karnych, w szczególności w przypadkach, gdy wyrok w sprawie karnej dotyczy obywateli Unii, którzy zostali skazani na karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności w innym państwie członkowskim. Niezależnie od konieczności zapewnienia osobie skazanej odpowiednich zabezpieczeń, jej udział w postępowaniu nie powinien już dominować jego przebiegu poprzez wymaganie we wszystkich przypadkach jej zgody na przekazanie wyroku do innego państwa członkowskiego w celu jego uznania i wykonania orzeczonej kary.

⁽¹⁾ Dz.U. C 12 z 15.1.2001, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. C 53 z 3.3.2005, s. 1.

- (6) Niniejsza decyzja ramowa powinna być wprowadzana w życie i stosowana w sposób pozwalający na przestrzeganie zasad równości, sprawiedliwości i zasadności.
- (7) Artykuł 4 ust. 1 lit. c) zawiera przepis uznaniowy, który pozwala na przekazanie wyroku i zaświadczenia, na przykład w przypadkach nieobjętych ust. 1 lit. a) i b), do państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem, lub do państwa członkowskiego, w którym osoba ta mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej 5 lat i w którym zachowa prawo stałego pobytu.
- (8) W przypadkach, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. c), przekazanie wyroku i zaświadczenia do państwa wykonującego podlega konsultacji między właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego, a także wymaga zgody właściwego organu państwa wykonującego. Właściwe organy powinny uwzględnić takie czynniki, jak na przykład czas trwania pobytu lub powiązania z państwem wykonującym. W przypadkach gdy osoba skazana mogłaby być przekazana do państwa członkowskiego i państwa trzeciego na mocy prawa krajowego lub instrumentów międzynarodowych, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego powinny w ramach konsultacji rozważyć, czy wykonanie kary w państwie wykonującym lepiej posłuży resocjalizacji niż wykonanie w państwie trzecim.
- (9) Wykonanie kary w państwie wykonującym powinno zwiększać szansę na resocjalizację osoby skazanej. Chcąc się upewnić, że wykonanie kary przez państwo wykonujące ułatwi resocjalizację osoby skazanej, właściwy organ państwa wydającego powinien uwzględnić takie czynniki, jak na przykład więzi osoby skazanej z państwem wykonującym oraz to, czy traktuje ona to państwo jako miejsce, z którym łączą ją więzi rodzinne, językowe, kulturowe, społeczne, gospodarcze lub innego rodzaju.
- (10) Stanowisko osoby skazanej, o którym mowa w art. 6 ust. 3, może być przydatne zwłaszcza przy stosowaniu przepisów art. 4 ust. 4. Sformułowanie „w szczególności” zostało użyte w celu objęcia zakresem zastosowania również przypadków, w których stanowisko osoby skazanej zawierałoby informacje mogące mieć znaczenie w związku z podstawami odmowy uznania i wykonania. Przepisy art. 4 ust. 4 i art. 6 ust. 3 nie stanowią podstawy odmowy związanej z resocjalizacją.
- (11) Polska potrzebuje więcej czasu niż inne państwa członkowskie, by poradzić sobie z praktycznymi i materialnymi konsekwencjami przekazywania obywateli polskich skazanych w innych państwach członkowskich, szczególnie w świetle zwiększonej mobilności obywateli polskich na terenie Unii. Z tego powodu należy przewidzieć tymczasowe odstępstwo o ograniczonym zakresie zastosowania na okres maksymalnie pięciu lat.
- (12) Niniejsza decyzja ramowa powinna być stosowana odpowiednio również do wykonywania kar w przypadkach objętych art. 4 ust. 6 i art. 5 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi⁽¹⁾. Oznacza to między innymi, że bez uszczerbku dla przywołanej decyzji ramowej państwo wykonujące może sprawdzić, czy istnieją podstawy odmowy uznania i odmowy wykonania określone w art. 9 niniejszej decyzji ramowej, sprawdzając między innymi podwójną karalność, o ile złożyło ono oświadczenie na podstawie art. 7 ust. 4 niniejszej decyzji ramowej, jako warunek uznania i wykonania wyroku w celu stwierdzenia, czy należy wydać daną osobę, czy też wykonać karę w przypadkach objętych art. 4 ust. 6 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW.
- (13) Niniejsza decyzja ramowa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i odzwierciedlonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej rozdziale VI. Żaden z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie powinien być interpretowany jako zakaz odmowy wykonania orzeczenia, jeśli istnieją obiektywne przesłanki, aby przypuszczać, że kara została orzeczona w celu ukarania danej osoby ze względu na jej płeć, rasę, religię, pochodzenie etniczne, obywatelstwo, język, poglądy polityczne lub orientację seksualną albo że jej sytuacja może być niekorzystna z któregośkolwiek z tych powodów.
- (14) Niniejsza decyzja ramowa nie powinna uniemożliwiać żadnemu z państw członkowskich stosowania własnych przepisów konstytucyjnych dotyczących sprawiedliwego procesu sądowego, wolności stowarzyszania się, wolności prasy i wyrażania opinii w innych mediach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1.

- (15) Niniejsza decyzja ramowa powinna być stosowana zgodnie z przyznanym w art. 18 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską prawem obywateli Unii do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich.
- (16) Niniejsza decyzja ramowa powinna mieć zastosowanie zgodnie z obowiązującym prawem wspólnotowym, w tym w szczególności z dyrektywą Rady 2003/86/WE⁽¹⁾, dyrektywą Rady 2003/109/WE⁽²⁾ i dyrektywą 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾.
- (17) Ilekcioć w niniejszej decyzji mowa jest o państwie, w którym osoba skazana „mieszka”, oznacza to miejsce, z którym osoba ta jest związana poprzez zwykłe miejsce pobytu i poprzez takie elementy, jak rodzina oraz więzi społeczne i zawodowe.
- (18) W ramach stosowania art. 5 ust. 1 powinno być możliwe przekazanie wyroku lub jego poświadczanej kopii wraz z zaświadczeniem właściwemu organowi państwa wykonującego w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia – na przykład pocztą elektroniczną lub faksem – który pozwoli państwu wykonującemu na stwierdzenie jego autentyczności.
- (19) W przypadkach, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. k), państwo wykonujące powinno przed odmową uznania i wykonania kary obejmującej środek inny niż kara pozbawienia wolności rozważyć możliwość dostosowania kary zgodnie z niniejszą decyzją ramową.
- (20) Podstawa odmowy, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. k), może mieć również zastosowanie w przypadkach, w których dana osoba nie została uznana winną popełnienia przestępstwa, chociaż właściwy organ zastosował w związku z popełnieniem przestępstwa środek polegający na pozbawieniu wolności inny niż kara pozbawienia wolności.
- (21) Podstawa odmowy odnosząca się do terytorialności, powinna być stosowana wyłącznie w wyjątkowych przypadkach z myślą o zapewnieniu jak najszerzej współpracy przewidzianej na mocy przepisów niniejszej decyzji ramowej, przy jednoczesnym uwzględnieniu jej celu. Każda decyzja, w której stosuje się tę podstawę odmowy, powinna być wydawana na podstawie analizy konkretnego przypadku oraz konsultacji przeprowadzanych pomiędzy właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego.
- (22) Termin określony w art. 12 ust. 2 powinien być stosowany przez państwa członkowskie w taki sposób, aby co do zasady wydanie prawomocnego orzeczenia i zakończenie postępowania odwoławczego następowało w okresie 90 dni.
- (23) Artykuł 18 ust. 1 stanowi, że zasada specjalności ma zastosowanie jedynie w przypadkach, w których dana osoba została przekazana do państwa wykonującego, z zastrzeżeniem przypadków wyszczególnionych w ust. 2. Nie powinna w związku z tym mieć ona zastosowania w przypadkach, w których dana osoba nie została przekazana do państwa wykonującego, na przykład gdy osoba ta zbiegła do państwa wykonującego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Definicje

Na użytek niniejszej decyzji ramowej:

- a) „wyrok” oznacza prawomocne orzeczenie lub nakaz sądu państwa wydającego nakładające karę na osobę fizyczną;
- b) „kara” oznacza karę pozbawienia wolności lub środek polegający na pozbawieniu wolności orzeczone za przestępstwo na czas określony lub nieokreślony na podstawie przeprowadzonego postępowania karnego;
- c) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym został wydany wyrok;
- d) „państwo wykonujące” oznacza państwo członkowskie, do którego został przekazany wyrok w celu jego uznania i wykonania.

Artykuł 2

Wyznaczenie właściwych organów

1. Każde państwo członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o tym, który organ lub organy zgodnie z jego prawem krajowym są w rozumieniu niniejszej decyzji ramowej właściwe w przypadkach, gdy to państwo członkowskie jest państwem wydającym lub państwem wykonującym.
2. Sekretariat Generalny Rady udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom członkowskim i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44.

⁽³⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 27.

Artykuł 3

Cel i zakres stosowania

1. Celem niniejszej decyzji ramowej jest określenie zasad, zgodnie z którymi państwo członkowskie, aby ułatwić resocjalizację osoby skazanej, uznaje wyrok i wykonuje karę.

2. Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie w przypadkach, gdy osoba skazana znajduje się w państwie wydającym lub w państwie wykonującym.

3. Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie wyłącznie do uznawania wyroków oraz wykonywania kar w rozumieniu niniejszej decyzji ramowej. Przekazania wyroku nie uniemożliwia fakt, że oprócz kary postanowiono o karze pieniężnej lub konfiskacie, która to kara pieniężna nie została jeszcze uiszczona, a konfiskata wykonana. Uznanie i wykonanie takich kar pieniężnych i nakazów konfiskaty w innym państwie członkowskim następuje na podstawie instrumentów stosowanych między państwami członkowskimi, w szczególności decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym⁽¹⁾ i decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty⁽²⁾.

4. Niniejsza decyzja ramowa nie narusza obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych określonych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ II

UZNAWANIE WYROKÓW I WYKONYWANIE KAR

Artykuł 4

Kryteria mające zastosowanie do przekazywania wyroku i zaświadczenia do innego państwa członkowskiego

1. W sytuacji gdy osoba skazana przebywa w państwie wydającym lub państwie wykonującym i pod warunkiem że osoba ta wyraziła zgodę, jeśli jest to wymagane zgodnie z art. 6, wyrok wraz z zaświadczeniem, którego standardowy formularz określono w załączniku I, może być przekazany do jednego z następujących państw członkowskich:

a) państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka; lub

b) państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem, ale w którym nie mieszka, i do którego będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądowej albo administracyjnej lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku; lub

c) państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, o którym mowa w lit. a) lub b), którego właściwy organ wyrazi zgodę na przekazanie do tego państwa członkowskiego wyroku i zaświadczenia.

2. Przekazanie wyroku i zaświadczenia może nastąpić, jeżeli właściwy organ państwa wydającego – w odpowiednich przypadkach po konsultacjach między właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego – uzyskał pewność, że wykonanie kary przez państwo wykonujące będzie miało na celu ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej.

3. Przed przekazaniem wyroku i zaświadczenia właściwy organ państwa wydającego może za pomocą wszelkich odpowiednich środków przeprowadzić konsultacje z właściwym organem państwa wykonującego. Konsultacje są obowiązkowe w przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. c). W tych przypadkach właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie informuje państwo wydające czy wyraża zgodę na przekazanie wyroku.

4. Podczas takich konsultacji właściwy organ państwa wykonującego może przedstawić właściwemu organowi państwa wydającego uzasadnioną opinię, stwierdzając, że wykonanie kary w państwie wykonującym nie ułatwiłoby ani resocjalizacji osoby skazanej, ani jej pełnej reintegracji społecznej.

W przypadkach, w których nie przeprowadzono konsultacji, opinia taka może zostać przedstawiona bezzwłocznie po przekazaniu wyroku i zaświadczenia. Właściwy organ państwa wydającego rozważa tę opinię i podejmuje decyzję o ewentualnym wycofaniu zaświadczenia.

5. Państwo wykonujące może z własnej inicjatywy wystąpić z wnioskiem do państwa wydającego o przekazanie wyroku wraz z zaświadczeniem. Również osoba skazana może wystąpić z wnioskiem do właściwych organów państwa wydającego lub państwa wykonującego o wszczęcie procedury przekazania wyroku i zaświadczenia na podstawie niniejszej decyzji ramowej. Wnioski złożone zgodnie z niniejszym ustępem nie skutkują obowiązkiem przekazania wyroku wraz z zaświadczeniem przez państwo wydające.

⁽¹⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2005, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 59.

6. W ramach wprowadzania w życie niniejszej decyzji ramowej państwa członkowskie przyjmują środki, które w szczególności uwzględniają cel, jakim jest ułatwienie resocjalizacji osoby skazanej, stanowiącej podstawę dla właściwych organów do podjęcia decyzji o ewentualnym wydaniu zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia w przypadkach, do których odnosi się ust. 1 lit. c).

7. Przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później każde państwo członkowskie może powiadomić Sekretariat Generalny Rady, że – w związku z ustaleniami dokonanymi z innymi państwami członkowskimi, które przekazały takie samo powiadomienie – nie jest wymagana jego uprzednia zgoda zgodnie z ust. 1 lit. c) na przekazanie wyroku i zaświadczenia:

- a) jeżeli osoba skazana mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej pięciu lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie; lub
- b) jeżeli osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego – w przypadkach innych niż określone w ust. 1 lit. a) i b).

W przypadkach, o których mowa w lit. a), prawo stałego pobytu oznacza, że dana osoba:

- ma prawo stałego pobytu w danym państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie przepisy wspólnotowe przyjęte na podstawie art. 18, 40, 44 i 52 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, lub
- posiada ważne pozwolenie na pobyt, stały lub długoterminowy, w danym państwie członkowskim, zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie przepisy wspólnotowe przyjęte na podstawie art. 63 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w odniesieniu do państw członkowskich, do których stosuje się takie przepisy wspólnotowe, lub zgodnie z prawem krajowym w odniesieniu do państw członkowskich, do których nie mają one zastosowania.

Artykuł 5

Przekazywanie wyroku i zaświadczenia

1. Właściwy organ państwa wydającego przekazuje wyrok lub jego poświadczoną kopię wraz z zaświadczeniem bezpośrednio właściwemu organowi państwa wykonującego w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia, który pozwoli państwu wykonującemu na stwierdzenie jego autentyczności. Oryginał wyroku lub jego

poświadczoną kopię oraz oryginał zaświadczenia wysyła się państwu wykonującemu, jeśli tego zażąda. Wszelkie oficjalne zawiadomienia są również przekazywane bezpośrednio pomiędzy wymienionymi właściwymi organami.

2. Zaświadczenie musi być podpisane, a jego treść poświadczona jako zgodna z prawdą przez właściwy organ państwa wydającego.

3. Państwo wydające za każdym razem przekazuje wyrok wraz z zaświadczeniem tylko do jednego państwa wykonującego.

4. Jeżeli właściwemu organowi państwa wydającego nie jest znany właściwy organ państwa wykonującego, podejmuje on niezbędne starania w celu uzyskania takiej informacji od państwa wykonującego, również poprzez punkty kontaktowe europejskiej sieci sądowej utworzonej na podstawie wspólnego działania Rady 98/428/WSiSW⁽¹⁾.

5. Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymuje wyrok wraz z zaświadczeniem, nie jest właściwy do uznania tego wyroku ani do podjęcia działań niezbędnych do jego wykonania, przekazuje on z urzędu wyrok wraz z zaświadczeniem właściwemu organowi państwa wykonującego oraz informuje o tym właściwy organ państwa wydającego.

Artykuł 6

Stanowisko osoby skazanej i powiadomienie jej

1. Bez uszczerbku dla ust. 2 wyrok wraz z zaświadczeniem może być przekazany do państwa wykonującego w celach jego uznania i wykonania kary wyłącznie za zgodą osoby skazanej zgodnie z prawem państwa wydającego.

2. Zgoda osoby skazanej nie jest wymagana w przypadku, gdy wyrok wraz z zaświadczeniem jest przekazywany:

- a) do państwa członkowskiego, którego osoba skazana jest obywatelem i w którym mieszka;
- b) do państwa członkowskiego, do którego osoba skazana będzie deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku;

⁽¹⁾ Dz.U. L 191 z 7.7.1998, s. 4.

c) do państwa członkowskiego, do którego osoba ta zbiegła lub wróciła w inny sposób z powodu grożącego jej w państwie wydającym postępowania karnego lub w następstwie skazania w tym państwie wydającym.

3. We wszystkich przypadkach, gdy osoba skazana nadal przebywa w państwie wydającym, umożliwia się jej wyrażenie swojego stanowiska ustnie lub pisemnie. Jeżeli państwo wydające uznaje to za konieczne ze względu na wiek, stan fizyczny lub umysłowy osoby skazanej, umożliwia się wyrażenie stanowiska jej przedstawicielowi prawnemu.

Przy podejmowaniu decyzji o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem uwzględnia się stanowisko osoby skazanej. Jeżeli dana osoba korzysta z możliwości przewidzianej w niniejszym ustępie, jej stanowisko przekazywane jest państwu wykonującemu, w szczególności w związku z art. 4 ust. 4. Jeżeli dana osoba przedstawiła swoje stanowisko w formie ustnej, państwo wydające gwarantuje państwu wykonującemu dostęp do zapisu treści tego oświadczenia.

4. Właściwy organ państwa wydającego informuje osobę skazaną w zrozumiałym dla niej języku o podjęciu decyzji o przekazaniu wyroku wraz z zaświadczeniem wykorzystując do tego standardowy formularz powiadomienia określony w załączniku II. Gdy w momencie podejmowania tej decyzji osoba skazana przebywa w państwie wykonującym, formularz ten jest przekazywany do państwa wykonującego, które odpowiednio powiadamia osobę skazaną.

5. Ustęp 2 lit. a) nie ma zastosowania do Polski jako państwa wydającego i jako państwa wykonującego, w przypadkach gdy wyrok został wydany przed upływem pięciu lat od dnia 5 grudnia 2011 r. Polska może w dowolnym momencie poinformować Sekretariat Generalny Rady, że zaprzestaje korzystania z niniejszego odstępstwa.

Artykuł 7

Podwójna karalność

1. Następujące przestępstwa stanowią podstawę uznania orzeczenia i wykonania wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności zgodnie z niniejszą decyzją ramową bez weryfikacji podwójnej karalności czynu, jeżeli w państwie wydającym są one zagrożone karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem środka polegającego na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, zgodnie z definicją tych przestępstw w systemie prawnym państwa wydającego:

— udział w organizacji przestępczej,

— terroryzm,

— handel ludźmi,

— wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca,

— nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,

— nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,

— korupcja,

— nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich⁽¹⁾,

— pranie korzyści z przestępstwa,

— fałszowanie pieniędzy, w tym euro,

— przestępstwa komputerowe,

— przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt,

— udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie,

— zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała,

— nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,

— uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników,

— rasizm i ksenofobia,

— kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni,

— nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,

— oszustwo,

⁽¹⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 49.

- wymuszenie rozbójnicze,
- podrabianie i piractwo produktów,
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami,
- fałszowanie środków płatniczych,
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu,
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi,
- obrót kradzionymi pojazdami,
- zgwałcenie,
- podpalenie,
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- porwanie statku wodnego lub powietrznego,
- sabotaż.

2. Rada, stanowiąc jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego na warunkach określonych w art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, może w dowolnym czasie podjąć decyzję o dodaniu innych rodzajów przestępstw do wykazu zawartego w ust. 1. Rada analizuje w świetle sprawozdania przedłożonego jej na podstawie art. 29 ust. 5 niniejszej decyzji ramowej, czy wykaz ten należy rozszerzyć lub zmienić.

3. W odniesieniu do przestępstw innych niż określone w ust. 1 państwo wykonujące może uzależnić uznanie wyroku i wykonanie kary od tego, czy odnoszą się one do czynów stanowiących przestępstwo także w świetle prawa państwa wykonującego, niezależnie od znamion przestępstwa czy jego opisu.

4. Każde państwo członkowskie może w przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że nie będzie stosowało ust. 1. Oświadczenie takie można wycofać w dowolnym czasie. Oświadczenia takie oraz infor-

macje o ich wycofaniu podlegają publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 8

Uznanie wyroku i wykonanie kary

1. Właściwy organ państwa wykonującego uznaje wyrok, który został przekazany zgodnie z art. 4, jak również z procedurą przewidzianą w art. 5, oraz niezwłocznie podejmuje wszelkie niezbędne środki w celu wykonania kary, chyba że właściwy organ postanowi powołać się na jedną z podstaw odmowy uznania i wykonania przewidzianych w art. 9.

2. Jeżeli kara ze względu na jej czas trwania jest niezgodna z prawem państwa wykonującego, właściwy organ tego państwa może podjąć decyzję o dostosowaniu kary jedynie w przypadku, gdy kara ta przekracza maksymalny wymiar kary przewidziany za podobne przestępstwa w prawie krajowym tego państwa. Dostosowana kara nie jest łagodniejsza niż maksymalny wymiar kary przewidziany za podobne przestępstwa w prawie państwa wykonującego.

3. Jeżeli kara ze względu na jej rodzaj jest niezgodna z prawem państwa wykonującego, właściwy organ państwa wykonującego może dostosować ją do rodzaju kary lub środka przewidzianego za podobne przestępstwa zgodnie z prawem tego państwa. Taki rodzaj kary lub środka odpowiada możliwie najściślej karze orzeczonej w państwie wydającym, która nie może zostać zastąpiona karą pieniężną.

4. Dostosowanie kary nie może spowodować zaostrzenia kary orzeczonej w państwie wydającym pod względem rodzaju lub czasu trwania.

Artykuł 9

Podstawy odmowy uznania i wykonania

1. Właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania wyroku i wykonania kary, jeżeli:

- a) zaświadczenie, o którym mowa w art. 4, jest niekompletne lub w sposób oczywisty nie odpowiada wyrokowi i nie zostało uzupełnione lub poprawione w rozsądnym terminie wyznaczonym przez właściwy organ państwa wykonującego;
- b) nie są spełnione kryteria określone w art. 4 ust. 1;
- c) wykonanie kary byłoby sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*;

- d) w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 3, oraz – gdy państwo wykonujące złożyło oświadczenie na podstawie art. 7 ust. 4 – w przypadku, o którym mowa w art. 7 ust. 1, wyrok odnosi się do czynów, które zgodnie z prawem państwa wykonującego nie stanowiłyby przestępstwa. W odniesieniu do podatków lub opłat, ceł i obrotu dewizowego nie odmawia się jednak wykonania wyroku na tej podstawie, że prawo państwa wykonującego nie nakłada tego samego rodzaju podatków lub opłat albo też nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, opłat, ceł oraz obrotu dewizowego, co prawo państwa wydającego;
- e) wykonanie kary uległo przedawnieniu zgodnie z prawem państwa wykonującego;
- f) zgodnie z prawem państwa wykonującego istnieje immunitet uniemożliwiający wykonanie kary;
- g) kara została orzeczona wobec osoby, która zgodnie z prawem państwa wykonującego ze względu na swój wiek nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, w odniesieniu do których wydano wyrok;
- h) w chwili otrzymania wyroku przez właściwy organ państwa wykonującego pozostało do odbycia mniej niż sześć miesięcy kary;
- i) wyrok został wydany zaocznie, o ile w zaświadczeniu nie poświadczono, że dana osoba została wezwana do stawienia się osobiście lub została poinformowana przez przedstawiciela, umocowanego zgodnie z prawem krajowym państwa wydającego, o czasie i miejscu postępowania, w wyniku którego wydano wyrok zaoczny lub że osoba ta zgłosiła właściwemu organowi, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia;
- j) przed podjęciem decyzji zgodnie z art. 12 ust. 1 państwo wykonujące składa wniosek na podstawie art. 18 ust. 3, a państwo wydające nie wyraża zgody, zgodnie z art. 18 ust. 2 lit. g), na to, by przeciw danej osobie prowadzić postępowanie karne, orzec wobec niej karę lub pozbawić wolności w państwie wykonującym za przestępstwo popełnione przed przekazaniem inne niż to, w związku z którym osoba ta została przekazana;
- k) orzeczona kara obejmuje środek związany z leczeniem psychiatrycznym lub opieką zdrowotną, lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności, który – niezależnie od art. 8 ust. 3 – nie może zostać wykonany przez państwo wykonujące zgodnie z systemem prawnym lub systemem opieki zdrowotnej tego państwa członkowskiego;
- l) wyrok odnosi się do przestępstw, które na mocy prawa państwa wykonującego są uznawane za popełnione w pełni lub w większej lub w zasadniczej części na teryto-

rium państwa wykonującego lub w miejscu równoznacznym z takim terytorium.

2. Każda decyzja podjęta na mocy ust. 1 lit. l), dotycząca przestępstw popełnionych częściowo na terytorium państwa wykonującego lub w miejscu równoznacznym z jego terytorium, podejmowana jest przez właściwy organ państwa wykonującego indywidualnie dla każdego przypadku i z uwzględnieniem szczególnych okoliczności, a w szczególności tego, czy czyn został popełniony w większej lub w zasadniczej części w państwie wydającym.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), c), i), k) oraz l), zanim właściwy organ państwa wykonującego podejmie decyzję o odmowie uznania wyroku i wykonania kary, przeprowadza on z wykorzystaniem wszelkich odpowiednich środków konsultacje z właściwym organem państwa wydającego, a w stosownych przypadkach zwraca się też z prośbą o niezwłoczne przekazanie wszystkich niezbędnych dodatkowych informacji.

Artykuł 10

Częściowe uznanie i wykonanie

1. Jeżeli właściwy organ państwa wykonującego rozważa częściowe uznanie wyroku i częściowe wykonanie kary, to może on, przed podjęciem decyzji o odmowie uznania wyroku i wykonania kary w całości, przeprowadzić konsultacje z właściwym organem państwa wydającego w celu wypracowania porozumienia, o którym mowa w ust. 2.

2. Właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego mogą w indywidualnych przypadkach uzgodnić częściowe uznanie i wykonanie kary zgodnie z ustalonymi przez siebie warunkami, pod warunkiem że takie uznanie i wykonanie nie skutkuje wydłużeniem czasu trwania kary. W przypadku braku takiego porozumienia zaświadczenie jest wycofywane.

Artykuł 11

Odroczenie uznania wyroku

W przypadku gdy zaświadczenie, o którym mowa w art. 4, jest niekompletne lub w sposób oczywisty nie odpowiada wyrokowi, uznanie wyroku może zostać odroczone w państwie wykonującym do momentu upływu rozsądnego terminu wyznaczonego przez państwo wykonujące na uzupełnienie lub poprawienie zaświadczenia.

Artykuł 12

Decyzja w sprawie wykonania kary i terminy

1. Właściwy organ państwa wykonującego podejmuje w najkrótszym możliwym terminie decyzję, czy uzna wyrok i wykona karę oraz informuje o tym państwo wydające, jak również o jakiegokolwiek decyzji dotyczącej dostosowania kary zgodnie z art. 8 ust. 2 i 3.

2. O ile nie występuje podstawa odroczenia zgodnie z art. 11 lub art. 23 ust. 3, prawomocne orzeczenie dotyczące uznania wyroku i wykonania kary zostaje wydane w terminie 90 dni od otrzymania wyroku i zaświadczenia.

3. Jeżeli w wyjątkowych przypadkach właściwy organ państwa wykonującego nie ma praktycznej możliwości zachowania terminu określonego w ust. 2, informuje o tym niezwłocznie w dowolny sposób właściwy organ państwa wydającego, podając przyczyny opóźnienia i przewidywany czas potrzebny do wydania prawomocnego orzeczenia.

Artykuł 13

Wycofanie zaświadczenia

Dopóki nie rozpoczęło się wykonywanie kary w państwie wykonującym, państwo wydające może wyciąć zaświadczenie z tego państwa, podając powody swojego działania. Po wycofaniu zaświadczenia państwo wykonujące zaprzestaje wykonywania kary.

Artykuł 14

Tymczasowe aresztowanie

W przypadku gdy osoba skazana znajduje się w państwie wykonującym, państwo wykonujące na żądanie państwa wydającego może przed otrzymaniem wyroku i zaświadczenia lub przed podjęciem decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary aresztować osobę skazaną lub podjąć każdy inny środek zapewniający, że osoba skazana pozostanie na jego terytorium do czasu podjęcia decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary. Czas trwania kary nie może zostać wydłużony w wyniku aresztowania na mocy niniejszego przepisu.

Artykuł 15

Przekazywanie osób skazanych

1. Jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wydającym, jest ona przekazywana do państwa wykonującego w terminie uzgodnionym przez właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego, jednakże nie później niż 30 dni po wydaniu przez państwo wykonujące prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary.

2. Jeśli nieprzewidziane okoliczności uniemożliwiają przekazanie osoby skazanej w terminie określonym w ust. 1, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego niezwłocznie kontaktują się ze sobą. Przekazanie następuje niezwłocznie po ustaniu tych okoliczności. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego i uzgadnia z nim nowy termin przekazania. W takim przypadku przekazanie następuje w terminie 10 dni od uzgodnionej w ten sposób nowej daty.

Artykuł 16

Tranzyt

1. Każde państwo członkowskie zezwala zgodnie ze swoim prawem na tranzyt przez swoje terytorium osoby skazanej, która jest przekazywana do państwa wykonującego, pod warunkiem że państwo wydające, wraz z wnioskiem o tranzyt, przekazało mu kopię zaświadczenia, o którym mowa w art. 4. Wniosek o tranzyt i zaświadczenie mogą zostać przekazane w dowolny sposób pozwalający na uzyskanie pisemnego potwierdzenia. Na wniosek państwa członkowskiego, do którego zwrócono się o zezwolenie na tranzyt, państwo wydające dostarcza tłumaczenie zaświadczenia na jeden z języków – wskazanych we wniosku – akceptowanych przez państwo członkowskie, do którego zwrócono się o zezwolenie na tranzyt.

2. Po otrzymaniu wniosku o zezwolenie na tranzyt państwo członkowskie, do którego zwrócono się o to zezwolenie, informuje państwo wydające, jeżeli nie może zapewnić, że na jego terytorium osoba skazana nie będzie ścigana lub, z zastrzeżeniem ust. 1, zatrzymana, lub też jej wolność nie zostanie w inny sposób ograniczona w związku z przestępstwem popełnionym lub karą orzeczoną przed opuszczeniem przez tę osobę terytorium państwa wydającego. W takim przypadku państwo wydające może wyciąć swój wniosek.

3. Państwo członkowskie, przez którego terytorium ma się odbyć tranzyt, powiadamia w ten sam sposób o swojej decyzji, która podejmowana jest w trybie priorytetowym, nie później niż w terminie tygodnia od otrzymania wniosku. Podjęcie tej decyzji można odroczyć do czasu przekazania państwu członkowskiemu, do którego zwrócono się z wnioskiem o zezwolenie na tranzyt, tłumaczenia, w przypadku gdy zwrócono się o nie na mocy ust. 1.

4. Państwo członkowskie, do którego zwrócono się z wnioskiem o zezwolenie na tranzyt, może zatrzymać osobę skazaną w areszcie tylko na taki okres, jaki wymagany jest ze względu na tranzyt przez jego terytorium.

5. Wniosek o tranzyt nie jest wymagany w przypadku transportu drogą lotniczą, jeżeli nie są planowane międzylądowania. W przypadku niezaplanowanego lądowania państwo wydające przekazuje jednak w terminie 72 godzin informacje, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 17

Prawo regulujące wykonanie

1. Wykonanie kary podlega prawu państwa wykonującego. Jedynie organy państwa wykonującego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, są właściwe w sprawach dotyczących procedury wykonania i określenia wszystkich odnoszących się do niej środków, w tym podstaw przedterminowego lub warunkowego zwolnienia.

2. Właściwy organ w państwie wykonującym zalicza pełny okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą, w odniesieniu do której wydany był wyrok, na poczet całkowitego okresu kary pozbawienia wolności, która ma zostać odbyta w państwie wykonującym.

3. Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia na żądanie właściwy organ państwa wydającego o obowiązujących przepisach dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia. Państwo wydające może zgodzić się na zastosowanie takich przepisów lub może wycofać zaświadczenie.

4. Państwa członkowskie mogą postanowić, że decyzje w sprawie przedterminowego lub warunkowego zwolnienia mogą również uwzględniać te przepisy prawa krajowego, wskazane przez państwo wydające, zgodnie z którymi dana osoba ma prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia w określonym momencie.

Artykuł 18

Zasada specjalności

1. Osoba przekazana do państwa wykonującego zgodnie z niniejszą decyzją ramową nie może, z zastrzeżeniem ust. 2, być ścigana, skazana lub w inny sposób pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, inne niż to, w związku z którym została przekazana.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania w następujących przypadkach:

- a) gdy osoba – mając możliwość opuszczenia terytorium państwa wykonującego – nie uczyniła tego w terminie 45 dni od jej ostatecznego zwolnienia lub po opuszczeniu tego terytorium powróciła na nie;
- b) gdy przestępstwo nie jest zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności;
- c) gdy postępowanie karne nie prowadzi do zastosowania środka ograniczającego wolność osobistą;
- d) gdy osoba skazana mogłaby podlegać karze lub zastosowaniu środka niepolegającego na pozbawieniu wolności, w szczególności karze pieniężnej lub środkowi zastosowanemu w jej miejsce, nawet jeżeli kara ta lub środek zastosowany w jej miejsce mogą powodować ograniczenie wolności osobistej danej osoby;
- e) gdy osoba wyraziła zgodę na przekazanie;
- f) gdy osoba skazana, po jej przekazaniu, wyraźnie zrzekła się prawa do zastosowania wobec niej zasady specjalności w odniesieniu do określonych przestępstw popełnionych przed jej przekazaniem. Zrzeczenie dokonywane jest przed

właściwymi organami sądowymi państwa wykonującego i jest ono protokolowane zgodnie z prawem krajowym tego państwa. Oświadczenie o zrzeczeniu sporządza się w taki sposób, aby wynikało z niego jasno, że osoba dokonała go dobrowolnie z pełną świadomością jego skutków. W tym celu dana osoba ma prawo do zasięgnięcia porady prawnej;

- g) w przypadkach innych niż wymienione w lit. a)–f), gdy państwo wydające wyraża zgodę w myśl ust. 3.

3. Wniosek o wyrażenie zgody składa się do właściwego organu państwa wydającego wraz z informacjami, o których mowa w art. 8 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, oraz z tłumaczeniem, o którym mowa w art. 8 ust. 2 tej decyzji ramowej. Zgoda jest udzielana, jeśli w myśl tej decyzji ramowej zachodzi obowiązek wydania danej osoby. Decyzja podejmowana jest w terminie do 30 dni od otrzymania wniosku. W sytuacjach, o których mowa w art. 5 wspomnianej decyzji ramowej, państwo wykonujące udziela gwarancji przewidzianych w tym artykule.

Artykuł 19

Amnestia, ulaskawienie, rewizja wyroku

1. Państwo wydające oraz państwo wykonujące mogą postanowić o amnestii lub zastosować ulaskawienie.
2. Jedynie państwo wydające może rozstrzygać wnioski o rewizję wyroku nakładającego karę, która ma być wykonana zgodnie z niniejszą decyzją ramową.

Artykuł 20

Informacje przekazywane przez państwo wydające

1. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wykonującego o wszelkich decyzjach lub środkach, w wyniku których kara przestaje być wykonalna ze skutkiem natychmiastowym lub po upływie określonego czasu.

2. Właściwy organ państwa wykonującego zaprzestaje wykonywania kary bezpośrednio po uzyskaniu od właściwego organu państwa wydającego informacji o decyzji lub środku, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 21

Informacje przekazywane przez państwo wykonujące

Właściwy organ państwa wykonującego niezwłocznie informuje właściwy organ państwa wydającego w dowolny sposób pozwalający na uzyskanie pisemnego potwierdzenia:

- a) o przekazaniu wyroku i zaświadczenia właściwemu organowi odpowiedzialnemu za jego wykonanie zgodnie z art. 5 ust. 5;

- b) o tym, że w praktyce niemożliwe jest wykonanie kary, gdyż po przekazaniu wyroku i zaświadczenia do państwa wykonującego odszukanie osoby skazanej na terytorium państwa wykonującego jest niemożliwe, w którym to przypadku państwo wykonujące nie jest zobowiązane do wykonania kary;
- c) o wydaniu prawomocnego orzeczenia o uznaniu wyroku i wykonaniu kary wraz z datą wydania tego orzeczenia;
- d) o wszelkich orzeczeniach o odmowie uznania wyroku i wykonania kary zgodnie z art. 9, wraz z uzasadnieniem;
- e) o wszelkich orzeczeniach o dostosowaniu kary zgodnie z art. 8 ust. 2 lub 3, wraz z uzasadnieniem;
- f) o wszelkich decyzjach o niewykonywaniu kary z powodów, o których mowa w art. 19 ust. 1, wraz z uzasadnieniem;
- g) o początku i końcu okresu warunkowego zwolnienia, w przypadku gdy jest to zaznaczone w zaświadczeniu przez państwo wydające;
- h) o ucieczce osoby skazanej;
- i) o wykonaniu kary, niezwłocznie po zakończeniu jej wykonywania.

Artykuł 22

Skutki przekazania osoby skazanej

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 państwo wydające nie może przystąpić do wykonywania kary po rozpoczęciu jej wykonywania przez państwo wykonujące.
2. Państwo wydające ponownie uzyskuje prawo do wykonania kary po uzyskaniu informacji od państwa wykonującego o częściowym niewykonaniu kary zgodnie z art. 21 lit. h).

Artykuł 23

Języki

1. Zaświadczenie musi zostać przetłumaczone na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego. Każde państwo członkowskie może przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że będzie przy-

jmowało tłumaczenie w jednym lub kilku innych językach urzędowych instytucji Unii Europejskiej.

2. Nie jest wymagane tłumaczenie wyroku, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Każde państwo członkowskie może przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że jako państwo wykonujące może niezwłocznie po otrzymaniu wyroku i zaświadczenia zażądać – w przypadkach gdy uzna, że treść zaświadczenia jest niewystarczająca do podjęcia decyzji o wykonaniu kary – aby wyrok lub jego główne części został dostarczony z tłumaczeniem na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego lub na jeden lub kilka innych języków urzędowych instytucji Unii Europejskiej. Żądanie jest zgłaszane po przeprowadzeniu w razie konieczności konsultacji pomiędzy właściwymi organami państwa wydającego i państwa wykonującego, w celu określenia zasadniczych części wyroku, które należy przetłumaczyć.

Podjęcie decyzji o uznaniu wyroku i wykonaniu kary można odroczyć do czasu przekazania tłumaczenia państwu wykonującemu przez państwo wydające lub do czasu uzyskania tłumaczenia, w przypadku gdy państwo wykonujące podejmie decyzję o przetłumaczeniu wyroku na własny koszt.

Artykuł 24

Koszty

Koszty powstałe w związku ze stosowaniem niniejszej decyzji ramowej ponoszone są przez państwo wykonujące, z wyjątkiem kosztów przekazania osoby skazanej do państwa wykonującego oraz kosztów, które powstały wyłącznie na terytorium, na którym władzę sprawuje państwo wydające.

Artykuł 25

Wykonywanie kar w następstwie europejskiego nakazu aresztowania

Bez uszczerbku dla decyzji ramowej 2002/584/WSiSW przepisy niniejszej decyzji ramowej mają odpowiednio zastosowanie w zakresie, w jakim są zgodne z przepisami tej decyzji ramowej, do wykonywania kar, w przypadku gdy państwo członkowskie rozpocznie wykonywanie kary w sprawach objętych art. 4 ust. 6 tej decyzji ramowej lub gdy działając na mocy art. 5 ust. 3 tej decyzji ramowej, postawiło ono warunek, że dana osoba musi wrócić, aby odbyć karę w danym państwie członkowskim, dzięki czemu nie uniknie ona kary.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 26

Stosunek do innych umów i uzgodnień

1. Bez uszczerbku dla ich stosowania pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi oraz dla ich przejściowego stosowania na mocy art. 28, niniejsza decyzja ramowa zastępuje od dnia 5 grudnia 2011 r. odpowiednie przepisy następujących konwencji mających zastosowanie w stosunkach między państwami członkowskimi:

- Europejska konwencja o przekazywaniu osób skazanych z dnia 21 marca 1983 r. i jej protokół dodatkowy z dnia 18 grudnia 1997 r.,
- Europejska konwencja o międzynarodowej ważności wyroków karnych z dnia 28 maja 1970 r.,
- tytuł III rozdział 5 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach,
- Konwencja między państwami członkowskimi Wspólnot Europejskich w sprawie wykonywania zagranicznych postanowień w sprawach karnych z dnia 13 listopada 1991 r.

2. Państwa członkowskie mogą nadal stosować dwustronne lub wielostronne umowy lub uzgodnienia obowiązujące po dniu 27 listopada 2008 r., o ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają na rozszerzenie celów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do uproszczenia lub ułatwienia procedur wykonywania kar.

3. Państwa członkowskie mogą zawierać dwustronne lub wielostronne umowy lub uzgodnienia po dniu 5 grudnia 2008 r., o ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają na rozszerzenie przepisów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do uproszczenia lub dalszego usprawniania procedur wykonywania kar.

4. W terminie do dnia 5 marca 2009 r. państwa członkowskie informują Radę i Komisję o istniejących umowach i uzgodnieniach, o których mowa w ust. 2 i które zamierzają nadal stosować. Państwa członkowskie informują także Radę i

Komisję o wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach, o których mowa w ust. 3, w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.

Artykuł 27

Terytorialny zakres stosowania

Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie do Gibraltaru.

Artykuł 28

Przepis przejściowy

1. Wnioski otrzymane przed dniem 5 grudnia 2011 r. podlegają istniejącym instrumentom prawnym dotyczącym przekazywania osób skazanych. Wnioski otrzymane po tej dacie podlegają przepisom przyjętym przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą decyzją ramową.

2. Każde państwo członkowskie może jednak przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej przez Radę złożyć oświadczenie, w którym stwierdzi, że w przypadkach, w których prawomocny wyrok został wydany przed datą przez nie określoną, będzie ono jako państwo wydające i wykonujące nadal stosowało istniejące instrumenty prawne dotyczące przekazywania osób skazanych mające zastosowanie przed dniem 5 grudnia 2011 r. Jeśli takie oświadczenie zostanie złożone, instrumenty te mają zastosowanie w takich przypadkach w stosunku do wszystkich innych państw członkowskich, niezależnie od tego, czy złożyły ona takie samo oświadczenie. Wspomniana data nie może być późniejsza niż 5 grudnia 2011 r. Oświadczenie to zostanie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Może zostać ono wycofane w dowolnym momencie.

Artykuł 29

Wprowadzenie w życie

1. Państwa członkowskie podejmą niezbędne środki mające na celu wykonanie niniejszej decyzji ramowej w terminie do dnia 5 grudnia 2011 r.

2. Państwa członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady oraz Komisji tekst przepisów przenoszących do ich prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej. Na podstawie opracowanego przez Komisję sprawozdania wykorzystującego te informacje Rada, nie później niż dnia 5 grudnia 2012 r., ocenia, w jakim zakresie państwa członkowskie wykonały niniejszą decyzję ramową.

3. Sekretariat Generalny Rady powiadamia państwa członkowskie oraz Komisję o oświadczeniach lub powiadomieniach złożonych na podstawie art. 4 ust. 7 i art. 23 ust. 1 lub 3.

4. Bez uszczerbku dla art. 35 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej państwo członkowskie doświadczające powtarzających się trudności w stosowaniu art. 25 niniejszej decyzji ramowej, które nie zostały rozwiązane drogą konsultacji dwustronnych, informuje Radę i Komisję o takich trudnościach. Na podstawie tych informacji i wszelkich innych dostępnych informacji Komisja sporządza sprawozdanie, dołączając do niego opis wszelkich inicjatyw, które uzna za stosowne, co służyć ma rozwiązaniu zgłoszonych trudności.

5. W terminie do dnia 5 grudnia 2013 r. Komisja sporządza na podstawie otrzymanych informacji sprawozdanie, dołączając do niego opis wszelkich inicjatyw, które uzna za stosowne. Na podstawie sprawozdania lub inicjatywy Komisji Rada dokonuje przeglądu w szczególności art. 25, aby rozważyć możliwość zastąpienia go bardziej szczegółowymi przepisami.

Artykuł 30

Wejście w życie

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2008 r.

W imieniu Rady

M. ALLIOT-MARIE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ZAŚWIADCZENIE

o którym mowa w art. 4 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków w sprawach karnych skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej ⁽¹⁾

a) * Państwo wydające:
* Państwo wykonujące:

b) Sąd wydający wyrok skazujący, który się uprawomocnił:
Nazwa:
Wyrok wydano dnia (data w formacie: dd-mm-rrrr):
Wyrok uprawomocnił się dnia (data w formacie: dd-mm-rrrr):
Sygnatura aktu wyroku (jeśli jest dostępna):

c) Informacje o organie, z którym można kontaktować się w kwestiach dotyczących zaświadczenia:

1. Rodzaj organu: proszę zaznaczyć właściwe pole:

☐ Organ centralny

☐ Sąd

☐ Inny organ.....

2. Dane teleadresowe organu wskazanego w lit. c) pkt 1:

Nazwa:
.....
Adres:
.....
Nr tel.: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy/miasta)

Nr faksu: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy/miasta)

Adres poczty elektronicznej (jeśli jest dostępny):

3. Języki, w których można kontaktować się z ww. organem:

4. Dane kontaktowe osoby/osób, z którą/którymi należy się kontaktować w celu uzyskania dodatkowych informacji służących wykonaniu wyroku lub w celu uzgodnienia procedury przekazywania osób (imię i nazwisko, tytuł/ stanowisko służbowe, nr tel., nr faksu, adres poczty elektronicznej), jeśli inne niż wskazane w pkt 2:

.....

.....

⁽¹⁾ Zaświadczenie to musi zostać sporządzone w jednym z języków urzędowych wykonującego państwa członkowskiego lub w jakimkolwiek innym języku zaakceptowanym przez to państwo albo musi zostać przetłumaczone na taki język.

d) Informacje dotyczące osoby, wobec której orzeczono karę:

Nazwisko:

Imię/Imiona:

Nazwisko rodowe (jeśli dotyczy):

Pseudonimy (jeśli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeśli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Ostatnie znane adresy/miejsca pobytu:

Język lub języki zrozumiałe dla danej osoby (jeśli są znane):

.....

Osoba skazana przebywa:

☐ w państwie wydającym i będzie przekazana do państwa wykonującego.☐ w państwie wykonującym, w którym wyrok zostanie wykonany.

Ewentualne informacje dodatkowe – jeśli są dostępne:

1. Zdjęcie i odciski palców osoby skazanej lub dane teleadresowe osoby, z którą należy się skontaktować w celu uzyskania takich informacji:

.....

2. Rodzaj i numer dowodu tożsamości lub paszportu osoby skazanej:

.....

3. Rodzaj i numer pozwolenia na pobyt osoby skazanej:

.....

4. Inne istotne informacje o powiązaniach rodzinnych, osobistych lub zawodowych osoby skazanej z państwem wykonującym:

.....

.....

e) Wniosek państwa wydającego o zastosowanie aresztu tymczasowego (jeżeli osoba skazana przebywa w państwie wykonującym):

☐ Państwo wydające występuje do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku.☐ Państwo wydające już wystąpiło do państwa wykonującego o aresztowanie osoby skazanej lub zastosowanie innych środków gwarantujących, że pozostanie ona na jego terytorium, dopóki nie zapadnie decyzja o uznaniu i wykonaniu wyroku. Proszę podać nazwę organu w państwie wydającym, który podjął decyzję w sprawie wniosku o aresztowanie danej osoby (w stosownym przypadku oraz w miarę możliwości):

.....

.....

.....

f) Związek z jakimkolwiek wcześniejszym europejskim nakazem aresztowania (ENA):

- ☐ Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, a wykonujące państwo członkowskie podejmuje się wykonania tego wyroku lub środka (art. 4 ust. 6 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).

Data wydania europejskiego nakazu aresztowania oraz jego numer referencyjny, jeśli dostępny:

.....

Nazwa organu, który wydał europejski nakaz aresztowania:

Data wydania decyzji o podjęciu się wykonania nakazu oraz jej numer referencyjny, jeśli dostępny:

.....

Nazwa organu, który wydał decyzję o podjęciu się wykonania wyroku:

.....

- ☐ Europejski nakaz aresztowania został wydany w celu ścigania osoby, która jest obywatelem lub rezydentem państwa wykonującego, a państwo to wydało tę osobę pod warunkiem, że zostanie mu ona ponownie przekazana w celu odbycia w nim kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego polegającego na pozbawieniu wolności, które zostały orzeczone względem niej w wydającym państwie członkowskim (art. 5 ust. 3 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania).

Data wydania decyzji o wydaniu danej osoby:

Nazwa organu, który wydał decyzję o wydaniu danej osoby:

Numer referencyjny decyzji, jeśli dostępny:

Data wydania danej osoby, jeśli ta data jest znana:

g) Powody przekazania wyroku i zaświadczenia (jeżeli wypełniono rubrykę f), niniejszą rubrykę można pominąć):

Wyrok i zaświadczenie zostają przekazane państwu wykonującemu, ponieważ organ wydający jest przekonany, że wykonanie wyroku w państwie wykonującym ułatwi resocjalizację osoby skazanej oraz:

- ☐ a) Osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego i mieszka w tym państwie.
- ☐ b) Osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego, do którego będzie ona deportowana po zwolnieniu jej z wykonania kary na podstawie nakazu o wydaleniu lub deportacji będącego częścią wyroku lub na podstawie decyzji sądu albo organu administracyjnego lub jakiegokolwiek innego środka będącego następstwem wyroku. Jeżeli nakaz wydalenia lub deportacji nie stanowi części wyroku, proszę podać nazwę organu, który wydał nakaz, datę jego wydania oraz numer referencyjny, jeśli dostępny:
- ☐ c) Państwo wykonujące jest państwem innym niż to, o którym mowa w lit. a) lub b), ale jego właściwy organ wyraża zgodę na przekazanie do tego państwa wyroku i zaświadczenia.
- ☐ d) Państwo wykonujące dokonało powiadomienia, o którym mowa w art. 4 ust. 7 decyzji ramowej, oraz:
- ☐ potwierdza się, że zgodnie z wiedzą właściwego organu państwa wydającego osoba skazana mieszka i legalnie przebywa w sposób ciągły od co najmniej pięciu lat w państwie wykonującym i zachowa prawo stałego pobytu w tym państwie; lub
- ☐ potwierdza się, że osoba skazana jest obywatelem państwa wykonującego.

h) Wyrok skazujący:

1. Wyrok obejmuje łącznie przestępstw.

Streszczenie stanu faktycznego i opis okoliczności, w jakich przestępstwo lub przestępstwa zostały popełnione, w tym czasu i miejsca; oraz określenie, na czym polegał udział osoby skazanej:

.....
.....
.....
.....

Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa lub przestępstw oraz mające zastosowanie przepisy, na podstawie których wydano wyrok:

.....
.....
.....

2. Jeżeli przestępstwo lub przestępstwa wymienione w lit. h) stanowią przynajmniej jedno spośród następujących przestępstw – zgodnie z ich definicją w prawie państwa wydającego – zagrożonych w państwie wydającym karą pozbawienia wolności lub innym środkiem zabezpieczającym polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, proszę zaznaczyć odpowiednie pole(-a):

- ☐ udział w organizacji przestępczej;
- ☐ terroryzm;
- ☐ handel ludźmi;
- ☐ wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca;
- ☐ nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;
- ☐ nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;
- ☐ korupcja;
- ☐ nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
- ☐ pranie korzyści z przestępstwa;
- ☐ fałszowanie pieniędzy, w tym euro;
- ☐ przestępstwa komputerowe;
- ☐ przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami roślin i zwierząt;
- ☐ udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie;
- ☐ zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała;
- ☐ nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi;
- ☐ uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników;
- ☐ rasizm i ksenofobia;
- ☐ kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni;
- ☐ nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
- ☐ oszustwo;
- ☐ wymuszenie rozbójnicze;
- ☐ podrabianie i piractwo produktów;
- ☐ fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami;
- ☐ fałszowanie środków płatniczych;
- ☐ nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu;
- ☐ nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi;
- ☐ obrót kradzionymi pojazdami;
- ☐ zgwałcenie;
- ☐ podpalenie;
- ☐ przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- ☐ porwanie statku wodnego lub powietrznego;
- ☐ sabotaż.

3. Jeżeli przestępstwo lub przestępstwa wymienione w pkt 1 nie są ujęte w pkt 2 lub jeżeli wyrok i zaświadczenie są przekazywane do państwa członkowskiego, które oświadczyło, że będzie weryfikować podwójną karalność (art. 7 ust. 4 decyzji ramowej), proszę podać pełen opis tego przestępstwa lub przestępstw:

.....
.....
.....

i) Informacje o wyroku skazującym:

1. Proszę wskazać, czy wyrok został wydany zaocznie:

☐ Nie.☐ Tak. Potwierdza się, że:☐ osobę skazaną powiadomiono – osobiście lub przez przedstawiciela umocowanego zgodnie z prawem państwa wydającego – o czasie i miejscu rozprawy, która zakończyła się wydaniem wyroku zaocznego; lub☐ osoba skazana poinformowała właściwy organ, że nie kwestionuje rozstrzygnięcia.

2. Informacje dotyczące długości kary:

2.1. Całkowita długość kary (w dniach):

2.2. Całkowity okres pozbawienia wolności już odbyty w związku z karą orzeczoną w wydanym wyroku (w dniach):

..... na dzień [...] (data w formacie: dd-mm-rrrr):

2.3. Liczba dni, które należy odjąć od całkowitej długości kary z powodów innych, niż te, o których mowa w punkcie 2.2 (np. amnestie, ułaskawienia, skrócenia kary itp. już udzielone w odniesieniu do kary):
..... na dzień (data w formacie: dd-mm-rrrr):

2.4. Data, z którą kończy się odbywanie kary w państwie wydającym:

☐ Nie dotyczy, gdyż skazany przebywa obecnie na wolności☐ Skazany jest obecnie pozbawiony wolności i zgodnie z prawem państwa wydającego kara będzie całkowicie odbyta z dniem (podać datę w formacie: dd-mm-rrrr) ⁽¹⁾:

3. Rodzaj kary:

☐ kara pozbawienia wolności☐ inny środek polegający na pozbawieniu wolności (proszę określić):

.....

j) Informacje dotyczące przedterminowego lub warunkowego zwolnienia:

1. Zgodnie z prawem państwa wydającego osobie skazanej przysługuje prawo do przedterminowego lub warunkowego zwolnienia po odbyciu:

☐ połowy kary☐ dwóch trzecich kary☐ innej części kary (proszę podać):

2. Właściwy organ państwa wydającego pragnie otrzymać informacje o:

☐ mających zastosowanie przepisach prawa państwa wykonującego dotyczących przedterminowego lub warunkowego zwolnienia osoby skazanej;☐ początku i końca okresu przedterminowego lub warunkowego zwolnienia.

⁽¹⁾ Proszę wpisać datę, z którą kara byłaby całkowicie odbyta (nie uwzględniając możliwości jakiegokolwiek przedterminowego lub warunkowego zwolnienia), jeśli osoba skazana zostałaby w państwie wydającym.

k) Stanowisko osoby skazanej:

1. ☐ Osoba skazana nie mogła zostać wysłuchana, ponieważ już przebywa w państwie wykonującym.
2. ☐ Osoba skazana przebywa w państwie wydającym i:
- a. ☐ wystąpiła o przekazanie wyroku i zaświadczenia
- ☐ wyraziła zgodę na przekazanie wyroku i zaświadczenia
- ☐ nie wyraziła zgody na przekazanie wyroku i zaświadczenia (proszę wskazać podane powody):
-
-
- b. ☐ W załączeniu stanowisko osoby skazanej.
- ☐ Stanowisko osoby skazanej zostało już przekazane państwu wykonującemu w dniu (podać datę w formacie dd-mm-rrrr):
-

l) Inne okoliczności istotne dla sprawy (informacja nieobowiązkowa):

.....

.....

m) Informacje końcowe:

Tekst(-y) wyroku(-ów) jest (są) załączony(-e) do niniejszego zaświadczenia ⁽¹⁾.

Podpis organu wydającego zaświadczenie lub jego przedstawiciela potwierdzający prawdziwość zawartych w nim danych

.....

Nazwisko i imię:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe)

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli dostępna)

⁽¹⁾ Właściwy organ państwa wydającego ma obowiązek załączyć wszystkie wyroki związane z daną sprawą, które są niezbędne do uzyskania wszelkich informacji na temat prawomocnego wyroku, który ma być wykonany. Można również dołączyć wszelkie dostępne tłumaczenia wyroku(-ów).

ZAŁĄCZNIK II

POWIADOMIENIE OSOBY SKAZANEJ

Niniejszym powiadamia się Pana/Panią, że (nazwa właściwego organu państwa wydającego) podjął decyzję o przekazaniu wyroku (nazwa właściwego sądu państwa wydającego) z dnia (data ogłoszenia wyroku) (sygnatura akt wyroku – jeśli dostępna) do (nazwa państwa wykonującego) w celu uznania tego wyroku i wykonania orzeczonej w nim kary, zgodnie z prawem krajowym wprowadzającym w życie decyzję ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonywania tych wyroków w Unii Europejskiej.

Wykonanie kary jest regulowane prawem (nazwa państwa wykonującego). O trybie wykonania wyroku i podejmowanych w związku z nim środkach, łącznie z podstawami przedterminowego lub warunkowego zwolnienia, decydują organy państwa wykonującego.

Właściwy organ (nazwa państwa wykonującego) jest zobowiązany do zaliczenia pełnego okresu pozbawienia wolności już odbytego w związku z karą na poczet całkowitego czasu trwania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Właściwy organ (nazwa państwa wykonującego) może dostosować orzeczoną karę jedynie wtedy, gdy jest ona niezgodna z prawem tego państwa pod względem czasu trwania lub charakteru. Dostosowana kara nie może spowodować zaostrzenia kary orzeczonej w (nazwa państwa wydającego) pod względem rodzaju lub czasu trwania.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do dyrektywy Rady 93/92/EWG z dnia 29 października 1993 r. w sprawie instalacji urządzeń oświetleniowych i sygnalizacji świetlnej w jedno- lub trzykołowych pojazdach silnikowych**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 311 z dnia 14 grudnia 1993 r.)

(Polskie wydanie specjalne, rozdział 07, tom 02, s. 119)

Strona 155, załącznik IV, pkt 6.1.10:

zamiast: „6.1.10. Wskaźnik włączenia świateł: opcjonalny.”,

powinno być: „6.1.10. Wskaźnik włączenia świateł: obowiązkowy.”.

Strona 168, załącznik V, pkt 6.1.10:

zamiast: „6.1.10. Wskaźnik włączenia świateł: opcjonalny.”,

powinno być: „6.1.10. Wskaźnik włączenia świateł: obowiązkowy.”.

Strona 170, załącznik V, pkt 6.3.10:

zamiast: „6.3.10. Wskaźnik kontrolny działania: opcjonalny.”,

powinno być: „6.3.10. Wskaźnik kontrolny działania: obowiązkowy.”.

Strona 181, załącznik VI, pkt 6.1.10:

zamiast: „6.1.10. Wskaźnik włączenia świateł: opcjonalny.”,

powinno być: „6.1.10. Wskaźnik włączenia świateł: obowiązkowy.”.

Strona 183, załącznik VI, pkt 6.3.10:

zamiast: „6.3.10. Wskaźnik kontrolny działania: opcjonalny.”,

powinno być: „6.3.10. Wskaźnik kontrolny działania: obowiązkowy.”.

NOTA DO CZYTELNIKA

Instytucje postanowiły zaprzestać umieszczania w swoich tekstach wzmianek o ostatnich zmianach cytowanych aktów.

O ile nie określono inaczej, akty, do których następują odesłania w opublikowanych tekstach, są aktami obecnie obowiązującymi.